

Men In Black

Udarbejdet af:

Adnen Gabsi: 63494

Frederik Bagger: 65916

Heidi Ejdesgaard: 63650

Mikkel Lehnsbo: 63504

Mustafa Gökce: 65921

Sara Nielsen: 66085

Vejleder: Klaus Rasborg

Antal tegn: 148.690

Bachelor Projekt: Maj 2021

Abstract

This paper explores the reasoning and experiences of individuals, related to their participation in Men in Black demonstrations during the COVID-19 pandemic in Denmark. The paper is executed through semi-structured interviews placed within the phenomenological and philosophical hermeneutic position. The analysis highlights the lifeworld's of the participants, related to the pandemic. The analysis is structured around five themes, which are the major factors causing demonstration participation. The theories of Risk Society by Ulrich Beck, Recognition theory by Axel Honneth and the theory of social movements by Silas Harrebye, are used as tools, in order, to reflect upon and explain the interviewees rationales, and to transcend our boundaries of explanation as scientists. These theories allowed this project to gain a deeper knowledge of how the individuals responded to the lack of recognition from the government. It has found that the individuals do not conform to a singular form of social activism due to the complexity of humans. The project has, furthermore, placed the subject within the Risk Society and has found that the individuals are not accepted due to the rejection and challenge of the norms set by science and government.

1. Introduktion	5
1.1. Problemfelt	5
1.2. Problemformulering.....	8
1.3. Arbejdsspørgsmål	8
1.4. Afgrænsning	9
1.4.1. Tilvalg og fravalg	9
1.4.2. Begrænsninger	9
2. Videnskabsteori og Metode	10
2.1. Fænomenologi og Filosofisk Hermeneutik	10
2.2. Semistruktureret livsverdensinterview	13
2.3. Litteratursøgning.....	14
2.4. Abduktiv forskningsproces:.....	15
2.5. Præsentation af interviewpersoner.....	16
2.6. Udvælgelse af interviewpersoner	16
2.7. Kodning	17
3. Teori.....	19
3.1. sociale bevægelser	19
3.2. Anerkendelses teori	21
3.2.1. Den private sfære.....	22
3.2.2. Den retslige sfære	22
3.2.3. Den solidariske sfære.....	23
3.2.4. Ringegatter.....	24
3.3. Risikosamfundet	25
3.3.1. Videnskabens position i risikosamfundet	26
3.3.2. Politikens position (Subpolitik)	27
3.3.3. Individets position	28
4. Redegørelse.....	30
5. Analyse	32
5.1. Mistillid.....	32
5.1.1 Mistillid til politikere.....	32
5.1.2. Mistillid til medier	36
5.1.3. Delkonklusion.....	40
5.2. Opfattelse af restriktionerne som et værre samfundsmæssigt problem end COVID-19	40
5.2.1. Delkonklusion.....	46
5.3. Socialitet og fællesskabsfølelse	47
5.3.1. Delkonklusion.....	49

5.4. Frygt for fremtiden og ansvarsfølelse.....	49
5.4.1. Delkonklusion.....	52
5.5. MIB's evne til at påberåbe sig opmærksomhed	53
5.5.1. Delkonklusion.....	55
6. Diskussion.....	56
7. Konklusion.....	59
8. Litteraturliste.....	61

1. Introduktion

Dette afsnit indeholder problemfeltet, problemformuleringen, arbejdsspørgsmål og afgrænsning som indeholder til- og fravalg, samt begrænsninger. Formålet med kapitlet er at skabe en baggrundsforståelse, samt forståelse af, hvad projektet ønsker at afdække.

1.1. Problemfelt

I indeværende projekt undersøges den regeringsmodstand, som COVID-19 pandemien og håndteringen af denne, har affødt. Projektet vil tage sit udgangspunkt i Men In Black (MIB), som er en af de største protestbevægelser, der er dukket op i forbindelse med COVID-19 krisen i Danmark.

COVID-19 pandemien startede i december 2019, i byen Wuhan i Kina, og spredte sig i løbet af de næste måneder til det meste af verden, heriblandt Danmark.

Over hele verden blev der implementeret restriktioner og afgrænsninger, i et forsøg på at stoppe pandemien fra at sprede sig yderligere. Lande begyndte at begrænse international mobilitet, grænser som normalt var åbne, blev lukkede og befolkninger blev på hver sin måde begrænset i deres daglige færden (Ottosen, 2021).

Enkelte lande har dog forsøgt sig med andre strategier end Danmarks, for at holde sygdommen nede. Sådanne alternative foranstaltninger blev taget i Sverige, hvor der var fokus på at opnå flokimmunitet, og landet har derfor oplevet langt færre restriktioner under pandemien, end eksempelvis Danmark (Andersen et al., 2020). Dertil skal det dog tilføjes, at Sverige også har oplevet et langt højere antal COVID-19 relaterede dødsfald (14366 personer døde) end Danmark (2507 personer), også målt i forhold til de to landes respektive befolkningstal (Sundhedspolitisk Tidsskrift, 2021). I Danmark blev landet som bekendt lukket ned. Det kom til udtryk ved, at alle der ikke bestred kritiske samfundsmæssige stillinger, blev hjemsendt og nødsaget til at arbejde hjemmefra. Yderligere blev de danske grænser lukket for al unødigt grænsekrydsning, og danskere i udlandet blev hentet hjem. Der blev også lukket for al fysisk undervisning og forældre blev således pålagt at passe egne børn i hjemmet. De ældre på plejehjem, samt andre udsatte, blev isoleret, og alle besøg af andre end personalet blev undgået. Denne nedlukning blev vedtaget i Folketinget, og Danmark gik i "selvisolation" den 11. marts 2020 (Folketinget.dk, 2020).

Fra marts 2020 har der været aftagende og tiltagende restriktioner i de forskellige dele af landet, og disse justeringer af restriktionerne er blevet afgjort af politikerne, baseret på

smittespredning, dødelighed, antallet af indlagte, og potentiel fremtidig smitte (Statsministeriet, 2021). Disse restriktioner og politikernes magt til at vedtage lovgivninger, såsom epidemiloven og dobbeltstraf i forbindelse med COVID-19-relaterede forbrydelser (Lov nr. 285 af 27. februar 2021; Andersen et al., 2020), har medført divergerende holdninger blandt den danske befolkning.

Nogle dele af befolkningen mener således, at regeringens håndtering af COVID-19 krisen har været for overforsigtig, og at de ikke har inkluderet andre faktorer, såsom for eksempel mentalt helbred, økonomisk tilbagegang, og øget ledighed. De mener således, at regeringens risikovurdering af COVID-19 virussen, og deres efterfølgende håndtering heraf, har overskygget alle andre aspekter af samfundet og dermed ikke har tjent folkets interesser.

Dette har ført til fremkomsten af flere forskellige demonstrationer og protestbevægelser, hvis formål er at yde modstand mod diverse aspekter af politikernes virke og håndtering af COVID-19 krisen. Modstand mod regeringen er dog ikke noget nyt i Danmark. Det er nærmest en normalitet, at individer grupperer sig og danner en kritik. Et par eksempler på dette kan være klimaaktivisme (Hansen, 2019), og vaccineskepsis, blandt andet over for HPV-vaccinen (Wang, 2018), og MFR-vaccinen (Illustreret Videnskab, 2018). Muligheden for at yde modstand, er således en af grundstenene i den danske samfundsstruktur, og bliver blandt andet faciliteret ved retten til at demonstrere (Lov nr. 169 af 5. juni 1953, §79).

En af de mest fremtrædende af disse førnævnte protestgrupper er MIB – ej at forveksle med Hollywoodfilmen af samme navn. MIB har demonstreret på gader og stræder med det formål at vise deres utilfredshed og modstand imod de gældende restriktioner, der påvirker individet og samfundet. MIB er en gruppe der er blevet kendt på, at de går på gaden iført sort tøj og ansigtsmaskering, og laver larm og støj for at regeringen skal se, at der er modstand imod de friheder individet har mistet, som følge af eksempelvis forsamlingsforbuddet og nedlukninger. Bevægelsens egne målsætninger går i høj grad på frihed, og de beskriver sig selv således på Facebook:

*“Vi mødes på gaden for frihed.....!!, Vi går march for og med, hele og ALLE i Danmark 🇩🇰,
Vi er Danmarks børn! Uanset år, overbevisning og holdning, fra alle landets hjørner
marcherer vi med vågne øjne 🇩🇰, VI GÅR FOR DANMARKS FRIHED! 🇩🇰”* (Men In Black,
Denmark, 2021).

MIBs værdier og målsætninger bliver imidlertid delt af de fleste andre demonstrationsorganisationer, der også er udsprunget af COVID-19 krisen, såsom Women In White og Mamma In Black, som også tager del i demonstrationer (Women In White – WIW, 2021; Mamma In Black - DK (NY), 2021). Disse modstandsgrupper mener, at de ytrer sig på vegne af den danske befolkning, som man kan se i overstående udklip fra MIBs Facebookside.

Selvom håndteringen af COVID-19 krisen på mange punkter stemmer overens med håndteringen af tidligere kriser, er der aspekter af håndteringen i forbindelse med COVID-19 krisen, der er langt mere vidtgående end det, der er set før. Dette i samspil med øget systemkritik og høj grad af forskellige forståelser vedrørende epidemiens oprindelse, gør MIB til et særdeles interessant fænomen at undersøge, fordi de legemliggør alle disse aspekter. Derudover er MIB samfundsmæssigt relevante at undersøge, da de er meget aktuelle, og fylder en del i den offentlige debat og i diverse nyhedsmedier, hvor de formår at dele vandene i befolkningen.

For at være i stand til at undersøge protestbevægelsen MIB, er der i dette projekt tillagt en hermeneutisk erkendelsesinteresse, da det ønskede undersøgelsesfelt er mennesket og dets vilkår. Dette stemmer overens med den tillagte fænomenologiske videnstilgang og understøtter valget af udførelsen af kvalitative livsverdensinterviews. Dette er gjort, da den viden der skabes i dette projekt, søger at forstå hvem personerne bag bevægelsen MIB er; både dem der befinder sig i toppen af bevægelsen, og de almene demonstrationsgængere. Der søges ydermere en forklaring på disse menneskers rationaler og bevæggrunde for at tilslutte sig MIB, samt hvad de kæmper for, og hvad de ønsker at opnå gennem deres deltagelse i demonstrationerne. Yderligere ønskes det belyst, hvorvidt MIB er et billede på en bredere samfundsmæssig systemkritik. Dette belyses igennem kvalitative, semistrukturerede livsverdensinterviews med deltagere til MIB-demonstrationerne, samt deltagelse og observation til en af deres demonstrationer.

1.2. Problemformulering

Hvad er drivkraften og rationalerne bag nogle menneskers tilslutning til Men In Black?

Forstået i dette spørgsmål ligger ønsket om at se på de årsager, forklaringer og følelser vedrørende vores interviewpersoners tilslutning til MIB.

1.3. Arbejdsspørgsmål

1. Hvordan defineres MIB af vores interviewpersoner og medierne?
2. Hvilke temaer er overvejende hos vores interviewpersoner, som årsag til deltagelse i MIB-demonstrationer?

1.4. Afgrænsning

1.4.1. Tilvalg og fravalg

Før indsamlingen af empiri, blev populisme overvejet som et teoretisk redskab, da vi forventede at interviewpersonerne ville tale ind i dette, og det dermed var en teori vi forventede ville passe ind i belysningen af interviewpersonernes livsverden. Vi valgte at fravælge denne teori efter indsamlingen af empirien, hvor der blev set tendenser der i højere grad kunne belyses af Honneths anerkendelsesteori. Vores videnskabsteoretiske position har således været styrende for vores måde at vælge teori på. Vi fastlagde os endeligt på teori efter udarbejdelsen af interviewdataen. Det blev på det tidspunkt i processen klart, at anerkendelsesteorien ville være bedre til at opnå en dyb forståelse af individerne og deres tilhørsforhold til demonstrationerne og kampen mod restriktionerne.

1.4.2. Begrænsninger

Den ramme, der er sat op i projektet gør, at den eksterne validering er begrænset, da dette projekt fokuserer på at belyse subjekternes livsverdens i stedet for at generalisere rationale bag deltagelsen i en kritisk demonstration, under en krise tilstand. Igennem vores tilvalg af livsverdensforståelse, kan vi udelukkende genkende tendenser på tværs af vores dataindsamling; dog har disse forskelle og ligheder ikke det formål at finde det korrekte eller forkerte, men at kunne gå i dybden med de forskellige verdensbilleder.

Projektet er udført medens MIB's demonstrationer, og deres kamp mod restriktionerne, er stadig igangværende, hvilket udelukker et fordelagtigt retrospektivt syn på de overordnede temaer og det endelige formål og effekt denne gruppe har haft på samfundet. Det tillader os på den anden side at fordybe os i selve processen og de rationaler individerne har haft medens MIB's demonstrationer mod restriktionerne foregik.

2. Videnskabsteori og Metode

Dette kapitel indebærer en redegørelse for projektets videnstilgang. Afsnittet afdækker i denne henseende de videnskabsteoretiske positioner, fænomenologi og filosofisk hermeneutik, samt litteratursøgning, præsentation og udvælgelse af interviewpersoner, og kodningen.

2.1. Fænomenologi og Filosofisk Hermeneutik

Ordet fænomenologi er udledt fra græsk, og betyder ”læren om det, der viser sig for os”. Den beskriver verdens fænomener, og menneskers erfaringer med dem. Den anfægter andre videnskabsteoretiske retningers todelte sondring mellem en objektiv virkelighed, og menneskers måder at erfare og erkende denne på. Virkeligheden kan således ifølge en fænomenologisk forståelse ikke forklares uafhængigt af menneskers måder at erfare den på (Juul, 2012 (A): 65). Fænomener har dermed ikke en dybereliggende essens, som det er videnskabens opgave at komme tættere på gennem begrebsliggørelse og teoretisering. Fænomenerne er så virkelige som de kan være, i vores måder at erkende og forstå dem på (Ibid.: 66). Ligeledes eksisterer vores bevidsthed ikke uafhængigt af de genstande i den materielle verden, som vores bevidsthed retter sig imod (Ibid.: 66).

På trods af, at mange fænomenologer i dag, vil være enige om, at det i praksis ikke er muligt, helt og aldeles at kunne erkende uden fordomme, vil mange mene, at det alligevel er forsøget værd, og vil kunne skabe bund for nye erkendelser, som i højere grad stemmer overens med menneskers opfattelse af dem (Juul, 2012 (A): 73-74, 86). Forskeren som subjekt skal så at sige, fjernes fra forskningssituationen. Forskeren vil derfor indtage rollen som ”uinteresset tilskuer”, i eksempelvis en interviewsituation, for at den data som bliver indsamlet, er i så høj overensstemmelse som muligt, med det undersøgte subjekts personlige oplevelse af verden; hvilket i fænomenologien bliver kaldt livsverden. Dette implicerer ofte en skarp adskillelse mellem empiriindsamling, og fortolkningen af denne (Ibid.: 71).

Livsverden henviser til den verden, vi lever i og tager for givet. I fænomenologien beskrives den, som den førvidenskabelige verden, individet er fortroligt med og ikke stiller spørgsmålstejn ved. Den fænomenologiske videnskabsteoretiske retning, ønsker at rehabilitere denne verden, som de mener er blevet fortrængt af den moderne videnskab; Husserl mener, at positivismen befinder sig i en krise fordi, at de har fortabt sig i tekniske og abstrakte spekulationer, der mangler erfaringsmæssige grundlag i den førvidenskabelige livsverden. Husserl mener, at de positivistiske videnskaber har mistet deres, ”eksistentielle relevans”. Den naturvidenskabelige objektivisme, kombineret med en tro på, at kun videnskaben kan beskrive og analysere verden objektivt, har medført at man har stemplet individets subjektive og

intersubjektive erfaringsverden, som værende irrelevant. Konsekvensen af dette har været, at den verden vi lever i, er vidt forskellig fra den verden, som videnskaben undersøger. Positivismens forsøg på at beskrive virkeligheden objektivt, bygger i bund og grund altid på et førstepersons-perspektiv; dette medfører, at troen på at videnskaben kan levere absolutte sandheder, fri fra begrebsligt eller erfaringsmæssigt perspektiv, bliver til en illusion (Ibid.: 80-81).

Vi kan erhverve subjekternes førsteordens-perspektiver, ved at få et indblik i subjekternes livsverden. Det er forskerens opgave at identificere relevante mønstre af typificeringer i den videnskabelige verden og derefter, formidle disse begreber tilbage til den gruppe af mennesker, undersøgelsen er rettet imod. Det udarbejdede materiale af en undersøgelse i subjekters livsverden, er kaldt "andenordens-perspektivet". Formålet med vores fænomenologiske undersøgelse er at overskride førstepersons-perspektivet og udvikle andenordens begreber og idealtyper, der overskrider vores forhåndenværende viden om emnet (Ibid.: 87). Schütz mener, at samfundsvidenskabens andenordens-begreber bør bygge på, eller skal kunne føres tilbage til førsteordens-begreber. Schütz understreger også vigtigheden ved, at sociologisk erkendelse skal være forankret i livsverdenen, hvilket vil sige i menneskers spontane og førvidenskabelige oplevelsesverden. I forlængelse af dette forklarer Schütz, at dens opgave er at transcendere hverdagsbevidstheden og udvikle et videnskabeligt sprog om den (Ibid.).

Vi ønsker med udgangspunkt i fænomenologien at forstå vores interviewpersoners overvejelser i forbindelse med tilslutningen til MIB, igennem deres individuelle livsverden. Men da vi anser det for værende nær umuligt at tilgå dette uden nogen former for forforståelse eller fordomme, trækker vi på Gadammers udlægning af forskerens rolle i videnskaben. I Gadammers udvikling af fænomenologien, over i den filosofiske hermeneutik, bliver forskerens rolle ændret markant. Indenfor den filosofiske hermeneutik agerer forskeren ikke som neutral observatør, men medbringer derimod sine fordomme i forståelsesprocessen (Juul, 2012 (B): 122). Et eksempel på dette er kreationen og brugen af interviewguiden, som netop er baseret på fordomme og antagelser, der har været om subjekternes position i samfundet og deres generelle livsverden. Kombinationen af hermeneutik og fænomenologi tillader projektet at drage på den filosofiske hermeneutik, i forsøget på at opnå forståelse for vores indledende fordomme, der har været forud for interviewene. Ydermere anvendes den fænomenologiske position til at forstå "førstepersons perspektiver" og den førvidenskabelige verden.

Fordommene skal ikke anses som værende et problem der gør forskeren "biased", men i stedet anses som en mulighed for reelt at kunne stille spørgsmål og erfare noget, da dette ellers ville efterlade forskeren fortabt. Individet kan dermed ikke sætte sig selv i parentes og træde ud af den verden og det samfund vi lever i, og se det udefra. Vores fordomme udgøres af både normative anskuelser, der ikke er mulige at holde udenfor videnskaben, og deskriptive anskuelser, der omhandler den forståelse vi har i bagagen i forbindelse med påbegyndelsen af vores undersøgelse (Juul, 2012: 122).

Vi ønsker igennem vores teoriapparat at øge vores forståelse af vores interviewpersoner, ved at belyse deres livsverden på baggrund af vores teoretiske forforståelse. Endvidere er det heller ikke muligt at se udover de historiske forudsætninger, da de er forudsætningsgivende for individet i forbindelse med, hvad det forstår og ikke forstår. På den måde bliver alle individets fordomme den forståelseshorisont, der indebærer alt det, som er muligt at se, fra et givent udgangspunkt (Ibid.: 122). Fordomme skal forstås i sin neutrale forstand: at fælde dom på forhånd. Dette er noget vi mennesker gør hele tiden; eksempelvis når vi vurderer om noget er rigtigt eller forkert. På den ene side udgør fordommene således en forforståelse eller erfaringshorisont, der er styrende for fortolkningen af det man ikke er bekendt med, eller ikke forstår (Gadamer, 2004 [1986]: 18). Derved er erfaringshorisonten i konstant udvikling, igennem disse nye forståelser af den omgivende verden, som konstant kreerer nye fordomme. Dette udgør Gadamers version af vekslen mellem helheds- og delforståelse i den hermeneutiske cirkel (Ibid.). Fordi vi tolker ud fra vores egne forudsætninger, vil der altid være perspektiver, vi ikke opfatter. Når man går til en opgave, har man ikke blot en forhåndsviden, men også et formål og bestemte interesser og perspektiver, som man bringer med til processen. På den måde hænger forståelse og fortolkning uløseligt sammen, da det ikke er muligt blot at læse hvad der står, og dermed bliver forståelse til fortolkning (Ibid.: 19).

Vi vil i udarbejdelsen af analysen gøre brug af vores teoriapparat til at udvide vores viden, men derimod vil vi hele tiden have for øje, at det ikke skal styre vores konklusioner, og dermed stadig lade deres udlægning af fænomenet være retningsgivende. At man altid besidder fordomme når man fortolker betyder ikke, at man skal hengive sig til ens fordomme, men man skal i stedet fundere over, om vores opfattelse stammer fra andres fortolkninger og om den overhovedet er gyldig (Ibid.). På den måde ønsker vi altså igennem teoriapparatet at øge vores forståelse af dem, men hele tiden reflektere over, hvornår teorien kommer til sin ret, i forbindelse med at belyse deres livsverden.

2.2. Semistruktureret livsverdensinterview

Semistruktureret livsverdensinterview ” [...] defineres som et interview, der har til formål at indhente beskrivelser af den interviewedes livsverden med henblik på at meningsfortolke de beskrevne fænomener” (Kvale & Brinkmann, 2015: 22).

Dette projekt har brugt semistrukturerede livsverdensinterviews. Det semistrukturerede livsverdensinterview tillader os at forstå, hvordan subjektet oplever temaer i hverdagslivet. Interviewet tager udgangspunkt i vores interviewguide (Bilag 1), som er blevet udarbejdet med det formål at forstå subjektets temaer, igennem deres eget perspektiv. Temaerne er; personligt aspekt af deres deltagelse i MIB, hvordan de ser MIB som organisation, hvordan de oplever MIB bliver set af andre og tillid og tryghed i forbindelse med COVID-19 håndteringen. De interviewede er blevet stillet åbne spørgsmål, der afdækker vores problemformulering, opfulgt af et dybdegående spørgsmål for at forstå, hvordan subjektet oplever det givne tema. Vi har igennem interviewet forsøgt at komme frem til de dimensioner af spørgsmålet, som subjektet oplever som vigtige (Ibid.: 52). Denne form for interview er forankret i den fænomenologiske og filosofisk hermeneutiske videnskabsteori, der mener at fænomener skal forstås og kun kan forstås, gennem individers oplevelser, rationaler og egenforståelser, da dette er den eneste måde vi mennesker ser, interagerer og oplever verden på.

Det er her vigtigt at gøre klart at livsverdensinterview ikke er hverdagsdialog og at interviews har en situationsmagt, som bliver brugt på en måde, hvor det ikke er en meningsudveksling mellem interviewer og interviewede, men hvor interviewer forsøger at stille spørgsmål, der fordyber sig i interviewedes verdensbillede og hverdagsopfattelse (Ibid.: 51). Dette er derfor ikke en metode, der begår sig i det kvantitative, men i det kvalitative beskrivende aspekt, hvor det deskriptive skal stræbe efter nøjagtighed og nuancering af subjektets livsverden. Interviewene forsøgte ikke at få generelle meninger frem i lyset, men i stedet konkrete oplevelser, situationer eller handlinger, gennem subjektets verdensbillede. Dette er begrundet ved, at vi ikke undersøger generelle holdninger, men subjektets livsverden. Under interviewet forsøgte vi at finde en naivitet frem, da det er vores opgave at observere og fritage os fra en subjektiv holdning. Igennem naiviteten kan dette til en vis grad formås som Kvale & Brinkmann udlægger: ”Forudsætningsløshed forudsætter således, at intervieweren er sig sine egne forudsætninger kritisk bevidst” (Ibid.: 52). En komplet forudsætningsløshed ligger i spænd med sensitiviteten. Betydende at to interviewere med vidt forskellige baggrundsviden

om det givne emne, vil få to vidt forskellige udfald af interviewet. Forhåndsviden om emnet vil påvirke og forstærke de fordybende spørgsmål til den interviewede (Ibid.: 53).

Igennem vores interviews kan der være risiko for, at den interviewede er flertydig eller ændrer sin holdning. Det er vigtigt at finde ud af om flertydigheden skyldes kommunikationsfejl, eller om der er en konsekvent flertydighed. Denne mulige flertydighed fra subjekter kan, med mulighed, reflektere den modsigende verden de er i (Ibid.: 52). At et subjekt ændrer sin mening, giver åbning for en refleksionsproces. Mennesket er ikke stillestående, men i konstant bevægelse og ændrede holdninger, kan reflektere denne konstante bevægelse. At subjektet ændrer mening eller opsætter et paradoks i deres livsverdens forståelse, giver mulighed for at observere en refleksionsproces i subjektet, ved at stille kritiske spørgsmål dertil (Ibid.).

2.3. Litteratursøgning

I dette afsnit redegøres der for, hvordan litteratursøgningen i forbindelse med udarbejdelsen af projektet, har fundet sted. Derudover bliver der også redegjort for forskningsprocessen. Dette bliver løbende sat i relation til det videnskabsteoretiske ståsted.

For at besvare vores problemstilling, undersøger vi Men In Black som et single-casestudie, med henblik på at blotlægge nogle af de årsager der resulterer i tilslutning til førnævnte. Ved brugen af casestudiet, har vi mulighed for at undersøge vores fænomen i dybden, i forbindelse med besvarelsen af vores problemstilling. På baggrund af en empirisk interesse i fænomenet, ønsker vi igennem en hermeneutisk-fænomenologisk erkendelsesinteresse, i høj grad at forstå vores interviewpersoners årsager til tilslutning; fremfor direkte at forklare dem, ønsker vi derimod blot at belyse dem (Thualagant, 2017: 318).

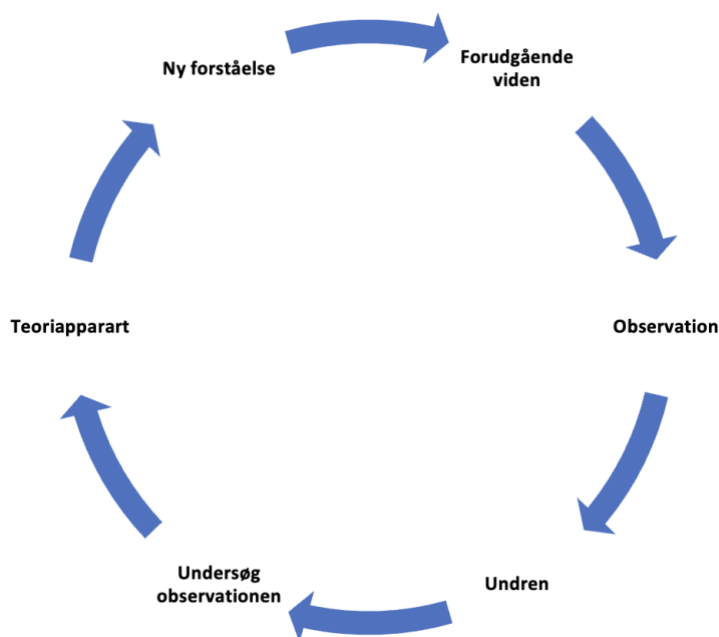
Med udgangspunkt i vores videnskabsteoretiske ståsted, har vi ikke foretaget klassisk litteratursøgning. Da MIB stadig er et relativt nyt fænomen, var det begrænset hvor meget materiale vi kunne finde omkring dem, og derudover havde vi ikke mulighed for at tage udgangspunkt i tidligere analytiske undersøgelser, da dette ikke eksisterer. Derimod har vi på baggrund af research om MIB, debatteret de teorier vi antog kunne være relevante til at belyse interviewpersonernes udsagn, i forbindelse med en analyse. Denne research er foregået på Google og sociale medier, såsom Facebook, da dette er deres hyppigst brugte medie. I denne forbindelse kom vi frem til et initialt teoriapparat bestående af: Ulrich Becks risikosamfund, forskelligt teori vedrørende konspirationsteorier og Jan-Werner Müllers populisme. Efter udførelsen af vores interviews reviderede vi vores teoriapparat, så det i højere grad kunne

belyse de udsagn vores interviewpersoner fremlagde, og dermed har vi ud fra en induktiv tilgang, foretaget vores teorivalg. Dermed består vores endelige teoriapparat af: Ulrich Becks teori om risikosamfundet, Silas Harrebyes definitioner af sociale bevægelser og Axel Honneths anerkendelsesteori.

Vi benytter os af primærkilder i form af vores foretagne interviews og sekundære kilder, der både indebærer det undersøgte materiale der skabte grobunden for undersøgelsen, men også de førnævnte teorier, som anvendes med det formål at belyse og analysere i forbindelse med undersøgelsen af MIB.

2.4. Abduktiv forskningsproces:

Igennem vores ønske om at belyse og opnå nye forståelser, om årsagerne bag tilslutningen til MIB, er vores forskningsproces bygget op omkring en abduktiv tilgang. Den abduktive tilgang vægter fronesis højt; altså vigtigheden af at forstå det undersøgte igennem menneskerne selv, og ikke blot teorien. Dette er særdeles nyttigt, idet vi ønsker at frembringe nye forståelser, fremfor generaliseringer, hvilket gør sig gældende for en induktiv tilgang (Thomas, 2010).

På baggrund af vores forudgående viden, har observationen af MIB skabt en undren, bestående af, hvad tilslutningen hertil byggede på. Dette har vi undersøgt igennem interviews af deltagere til MIB-demonstrationer. Efterfølgende har vi analyseret dette ud fra et teoriapparat, hvilket har skabt en ny indsigt og resulteret i nye erkendelser (ATU Midt).

2.5. Præsentation af interviewpersoner

Interview af Frank	Frank har været med til MIB-demonstrationerne siden den første anmeldte demonstration den 9. januar 2021. Siden da har han været med til samtlige demonstrationer, men var på interviewtidspunktet, den 17. april 2021, stoppet med at deltage grundet uenighed med gruppens modstand mod Coronapasset.
Interview af Miguel	Miguel har været en del af modstanden mod COVID-19 restriktionerne siden marts 2020, hvor han deltog i diverse demonstrationer. Miguel startede med at demonstrere med MIB i december 2020, ved gruppens tredje og sidste uanmeldte demonstration. Siden da har han deltaget til næsten alle demonstrationerne. Derudover har han været med til at facilitere MIB's arrangement for de hjemløse og skal være medarrangør til endnu en demonstration, den 15. Maj 2021.
Interview af Simone	Simone har været med til MIB's demonstrationer siden den tredje og sidste uanmeldte demonstration. Efterfølgende har hun været med til alle demonstrationerne undtagen nogle få.

2.6. Udvælgelse af interviewpersoner

For at opnå viden omkring protestbevægelsen MIB, har det været nødvendigt at interviewe nogle personer, der deltager i gruppens demonstrationer. Udvælgelsen af interviewpersonerne har således været baseret på at få, et så indgående indblik i MIB som muligt. Derfor har interviewpersonerne alle deltaget i MIB-demonstrationerne fra den tidlige fase, hvor gruppen

stadig var ny, hvilket de gjorde relativt konsekvent igennem gruppens foreløbige levetid. Yderligere var det vigtigt at interviewe personer med forskellige tilknytninger til MIB, for at få kendskab til forskellige vinkler på selve bevægelsen og demonstrationerne. Dette er gjort ved, at vi har interviewet to regulære demonstrationsgængere, samt en person der har en tættere tilknytning til bevægelsens styrende del. Interviewpersonerne er fundet igennem vores egne netværker, og er personer vi enten kender personligt, eller har fået henvist igennem fælles venner. Dog er der taget højde for, at vi som forskere ikke måtte interviewe den interviewperson, vi selv har bidraget med.

Vi har desuden forsøgt at få flere MIB-deltagere til at stille op til interview, men dette er uheldigvis ikke lykkedes. Vi har været i kontakt med adskillige andre MIB-deltagere, både regulære demonstranter og folk fra den styrende del af gruppen, men vi har ikke været i stand til at få fastlagt et interview. Begrundelsen for dette har varieret. Personen fra den mere styrende del af MIB, måtte aflyse to aftaler om et interview, fordi han sagde, at han havde for travlt i øjeblikket. En anden tiltænkt interviewperson, bakkede ud på dagen, hvor interviewet var sat op, fordi han ændrede mening. En tredje kandidat stoppede korrespondance, da der var hovedfokus på deltagelse i MIB-demonstrationer og ikke gruppen Women In White, som hun selv var en del af. En fjerde kandidat aflyste, fordi hun havde travlt og ikke havde forberedt sig på et interview, af en times varighed. En femte kandidat til vores interview, der har deltaget til demonstrationerne siden MIB's stiftelse, valgte ikke at deltage til et interview, da han ikke anså sin deltagelse til demonstrationerne som politisk begrundet; af denne grund vurderede han, at et interview med ham, ikke ville formå at bidrage til et akademisk projekt.

2.7. Kodning

Til at starte med læste vi de forskellige interviews igennem og opnåede en helhedsforståelse af den indsamlede empiri, som blev forstærket af, at vi også havde transskriberet interviewene. Efter flere gennemlæsninger af de transskriberede interviews, begyndte den reelle kodning. Den fungerede som en systematisering af indholdet i naturlige meningsenheder. Disse blev skabt på baggrund af vores indtryk af, hvad de forskellige interviewpersoner havde lagt vægt på i interviewene, enten direkte eller indirekte, relateret til deres deltagelse i MIB-demonstrationer. Her var vi blandt andet på udkig efter, hvilken grad af følelsesmæssigt engagement de lagde i at berette om forskellige forhold, samt hvordan vi gennem vores helhedsforståelse kvalificerede indholdet til at kunne anses som drivkraft for deltagelse. Efterfølgende er der på baggrund af de forskellige meningsenheder dannet temaer, der kort

beskriver interviewpersonernes synspunkter og holdninger. Derefter blev disse sat op imod den problemstilling, vi ønskede at besvare, og det blev diskuteret, hvorvidt de hver især var relevante. Afslutningsvist blev alt det væsentlige samlet til deskriptive udsagn - vores inddeling af analysen i hovedtemaer (Kvale & Brinkmann, 2015: 269-270).

3. Teori

Dette kapitel redegør for projektets teoretiske apparat; Harrebyes teori om sociale bevægelser, Honneths anerkendelsesteori, samt Becks teori omhandlende risikosamfundet.

3.1. sociale bevægelser

Fælles for aktivisme er at forandrende social mobilisering kræver tilslutning fra en vis mængde mennesker. Er formålet en bredere mobilisering, kræves det at de tilsluttede individer deler en fælles identitet der bunder i social solidaritet og en kollektiv forståelse af nogle bestemte udfordringer. Før at der er tale om en decideret bevægelse, og ikke blot et opgør, en kampagne eller en modetrend, kræver det at de kritiske ideer og tilgange opretholdes over en længere periode (Thomassen & Harrebye, 2015: 17).

De sociale bevægelser består typisk af forskellige celler af aktiviteter, løst tilknyttede deltagere og livstilsstøtter. På den måde er der forskellige grader af tilknytning, hvor nogle er kampagnemedarbejdere og andre blot identificerer sig privat med sagen og lever i overensstemmelse hermed. Derudover findes der også mere snævre betegnelser som beskriver den optimale slags aktivister, der skal være individer: "who lives the issue, demonstrate relentless dedication, and contribute a sustained effort to duly merit the label" (Thomassen & Harrebye 2015: 17). Derudover lyder beskrivelsen på aktivisme i Oxfords English Dictionary: "the use of vigorous campaigning to bring about political or social change" (Thomassen & Harrebye, 2015: 18). Disse definitioner kan dog fremstå problematiske, fordi de udelukker en mere mangfoldig form for deltagelse, hvor der både er plads til praktikere og tilskuere i debatten (Ibid.: 17).

Bjørn Thomassen & Silas Fehmerling Harrebye definerer dermed aktivister mere bredt ved at inddrage: "aktive medborgere der på forskellig vis engagerer sig socialt og politisk i den civile sfære for at forandre og forbedre samfundet ved at kommunikere konflikt og/eller løsninger – dér hvor ingen andre kan eller vil" (Ibid.: 18). Aktivisme huserer ikke udelukkende på det røde eller blå politiske spektrum. Dermed kan venstreorienterede, liberalkonservative, højreekstremistiske og religiøse fundamentalistiske bevægelser alle defineres som forskellige former for aktivisme, der alle anvender forskellige strategier i kampen om forandring (Ibid.: 18).

Harrebye udviklede en typologi der belyser seks forskellige deltagelsesformer, på baggrund af forskellige grundlæggende logikker, målsætninger og taktikker. Disse lyder: 1) den radikale

aktivist, 2) den konfronterende aktivist, 3) den kreative aktivist, 4) den professionelle aktivist, 5) lejlighedsaktivisten og 6) hverdagsmageren (Ibid.).

Den første type af aktivisme vedrører den radikale aktivist, som bruger voldelige midler til at udtrykke frustrationer og forfølge sit mål. Ifølge denne type af aktivister er en samfundsmæssig revolution grundlæggende det der er behov for. Dette afspejler et syn på politik som en magtkamp. De udgør typisk en mindretalsgruppe, men på baggrund af deres voldelige tilgang, får de stor omtale i medierne. Det officielle system anses ikke for værende en legitim politisk ramme for demokratisk dialog. Derfor føler radikale aktivister sig ikke forpligtet til at følge regler og lovgivning. Disse handlinger er dermed retfærdiggjort gennem en aggressiv normativ ret som er uafhængig af loven (Harrebye, 2011: 414). Volden kan på den ene side bruges til at få folks opmærksomhed og "tvinge" politikere til at genoverveje deres handlinger. På den anden side kan volden forårsage en eskalering i undertrykkelsen og fremmedgørelse af sympatisørerne (Harrebye, 2011: 415).

Den anden type aktivisme vedrører den konfronterende aktivist. De benytter sig i høj grad af civil ulydighed, og defineres af John Rawls på følgende måde: "*a public, non-violent, conscientious yet political act contrary to law usually done with the aim of bringing about a change in the law or policies of the government*" (Ibid.). Rawls hævder at for at civil ulydighed er værdifuldt skal det appellere til flertallets forståelse af retfærdighed. Denne form for aktivisme skal ses som et redskab der er med til at styrke demokratiet, fordi det udviser loyalitet i forhold til de basale principper vedrørende frihed og lighed, selvom processen omfatter at bryde loven. Denne form for aktivisme ønsker at øge gennemsigtigheden og afsløre systemets "sande jeg". I modsætning til radikal aktivisme, repræsenterer konfrontationsaktivisten i højere grad befolkningen og de påtager sig ansvaret for at formidle budskabet.

Den tredje type er den kreative aktivist. Denne type accepterer generelt de grundlæggende demokratiske principper og spilleregler, dog bryder de sig ikke om de begrænsninger det medfører. De skal forstås på den baggrund, at de anser civilsamfundet som et middel for strategisk handling via det offentlige rum. Den kreative tilgang kommunikerer typisk ud igennem kunstneriske budskaber eller begivenheder med det formål at få den almene borger og offentligheden til i højere grad at reflektere. Denne type aktivister er tættere knyttet til det kulturelle netværk frem for politiske, da deres formål i højere grad er at sætte spørgsmålstegn, fremfor at anvende rationel politisk ræsonnement.

Den fjerde type er den professionelle aktivist. Denne type aktivist er også engageret i sin sag, selvom den ikke er oppe i medierne, og arbejder professionelt med sagen på den ene eller anden måde, som også bliver afspejlet i deres personlige livsstil. Man er dermed involveret i en organisation der giver mulighed for et vedvarende engagement. De ønsker at blive taget alvorligt som kloge og kompetente partnere, der forstår hvordan man skal spille det politiske spil (Harrebye, 2011: 418).

Den femte type er den lejlighedsvis aktivist. Denne type er ikke nødvendigvis politisk aktiv til hverdag og har ikke nødvendigvis altid en passion for sagen. Derimod bliver disse motiveret af det sociale aspekt i demonstrationer og ser en mulighed for at være en værdifuld brik i forbindelse med sagen. På den måde er det ikke nødvendigt at man brænder for den specifikke del af sagen der demonstreres imod, men at man i stedet giver udtryk for sin støtte til sagen som helhed. På den måde er det, der ofte driver disse typer af aktivister, deres morale og medfølelse. De arbejder ud fra numerisk-logik, som går ud på at vise politikerne og offentligheden hvor stor en skare der er blevet mobiliseret. Dog er det ikke altid at disse afspejler det offentlige flertal da de i høj grad blot fungerer som et aktivt og synligt mindretal. De henviser ofte til principperne bag deltagelsesdemokrati, og argumenterer for at: “[...] *those who care enough to engage themselves directly in the public debate through the mobilized civil society should naturally also be allowed to set the agenda.*” (Ibid.: 419). Her er der altså et fokus på, at mængden af mennesker er vigtigere end kvaliteten af interaktionen.

Til sidst er der den hverdagsprægede ”aktivisme”. På den yderste kant af aktivismen er den hverdagsprægede, som anses for at være vigtig for politikere og aktivister, som forandringsaktør. Disse aktivister kan motiveres til direkte at hjælpe med specifikke sager ved at foretage ændringer i deres hverdag. Sagerne skal være motiveret fra deres lokale, hverdagsmiljø før at de finder sagerne interessante, og derudover er denne en mere privat forandringsaktør end de andre typer af aktivister og tror på at selv de små handlinger er vigtige (Ibid.: 419-420).

3.2. Anerkendelses teori

Vi vil bruge Axel Honneths teori om anerkendelse, da vi ønsker at forstå, hvorfor bestemte individer søger mod subkulturelle fællesskaber. Honneths anerkendelsessfærer fortæller os noget om, hvorfor og hvilke oplevelser der ligger til baggrund for, at vores respondenter har valgt at deltage til MIB demonstrationerne. Eksempelvis vil den retslige sfære blive brugt, når

vi fortolker vores respondenters holdninger, vedrørende deres egen opfattelse af deres rettigheder; herunder vil det være relevant at undersøge, om vores respondenter føler, at de har fået frataget deres rettigheder, da dette kan give anledning til en oplevelse af ringeagt. Honneths ringeagtelsesperspektiv tager udgangspunkt i førvidenskabelige krænkelseserfaringer i subjektets livsverden, hvilket vi får et indblik i, til vores kvalitative interviews.

3.2.1. Den private sfære

Honneths beskrivelse af den private sfære indebærer individets tætte personlige forhold. Her er der ikke nødvendigvis tale om romantiske forhold, da familie og venner også indgår i denne sfære. Honneth refererer til Winnicotts teori om modningsprocessen; denne teori beskriver, hvordan der forekommer en udvidelse af den psykologiske forklaringsramme, når et barn anser kærlighed som værende anerkendelse. Denne modningsproces forekommer typisk i en intersubjektiv forståelse, hvor barnets interaktionspartner, som regel er barnets egne forældre. Som konsekvens af det intersubjektive aspekt, er både barn og forælder, gensidigt afhængige af hinanden. Modningsprocessen og det nærvær, som barnet føler, er afgørende for, hvordan barnet agerer senere hen i livet (Honneth 2006: 134, 143).

Barnet går fra at være afhængig af sin primære interaktionspartner, til at være relativt afhængig, når modningsprocessen er afsluttet; herefter vil barnet begynde med at protestere mod den primære interaktionspartner. Hvis dette lykkedes som et led i modningsprocessen, vil barnet nu være i stand til at eksistere som et subjekt, på lige fod med andre individer i samfundet. Igennem modningsprocessen udvikler individet evnen til at udfolde sig som et subjektivt, handlende individ, hvilket manifesterer sig i form af selvtillid hos individet (Ibid.).

Honneth konkluderer, at en forholdsvis stærk tilslutning med andre mennesker i samfundet medfører, at individet kan forme et afslappet forhold til sig selv som subjekt. Derefter argumenterer han for, at den intersubjektive anerkendelse i den private sfære, kan afgøre individets selvtillid og er essentielt, for elimineringen af ringeagt hos individet (Ibid.).

3.2.2. Den retslige sfære

Den retslige sfære omhandler individets forståelse af sig selv, som anerkendt individ i retssamfundet, hvor de er ligestillede med deres medborgere (Honneth 2006: 147). Derudover beskriver Honneth, at den retslige sfære omhandler det gensidige forhold, hvor individet og relevante subjekter, anerkender hinanden som retssubjekter; dette forhold finder sted, i og med, at begge parter kender til de aktuelle sociale normer, der fungerer som grundlag for samfundets fordeling af de forskellige rettigheder og pligter. Dette medfører, at individet bliver knyttet de sociale- og politiske love, der er i samfundet (Ibid.: 148).

Oplevelsen af anerkendelse i den retslige sfære giver individet mulighed for at forstå sine handlinger, som et udtryk for sin egen autonomi. Dette fungerer således, at den samfundsmæssige respekt danner grundlag for individets selvrespekt; dette fordi, at man som individ i samfundet, fortjener andres respekt gennem de rettigheder man besidder (Ibid.: 159-160). Hvis individet har mulighed for at gøre sine rettigheder gældende, symboliserer dette, at man enten, som individ eller gruppe, bliver anerkendt som værende moralsk tilregnelig (Ibid.: 161-162).

Dette medfører, at den retslige anerkendelse, når den gives til individet, giver et indtryk af, at individet kan deltage og have indflydelse på beslutningsprocesser, på lige fod med andre medborgere. Ligeledes kan en overtrædelse af samfundets regler medføre, at individet bliver udelukket af samfundet, hvilket kan medføre at individet føler sig ringeagtet (Ibid.); vi vil redegøre for de respektive former for ringeagter senere hen, i vores teoriafsnit.

3.2.3. Den solidariske sfære

Den solidariske sfære fungerer i de fællesskaber, relationer og samfund, som individet færdes i, hvori fælles normer og værdier, gør sig gældende for de pågældende individer. Honneth mener, at individet higer efter social værdsættelse, da anerkendelsen i denne partikulære sfære medfører, at individet kan anse sine egne egenskaber i et positivt lys, inden for individets sociale omgangskreds (Honneth 2006: 163). På gruppeniveau er det samfundets fælles kulturelle værdier, der bestemmer hvorvidt en bestemt gruppe i samfundet, opnår social værdsættelse. Her bliver begrebet "intersubjektivitet" relevant, da individerne vurderer deres muligheder og egenskaber i fællesskab og reflekterer over i hvor høj grad de hver især, efterlever samfundets anerkendte kulturelle værdier (Ibid.: 164). Det ovenstående medfører, at gruppens kulturelle værdi bliver et produkt af at medlemmerne selv aktivt bidrager til at efterleve samfundets målsætninger, hvilket bidrager til at gruppen vedligeholder de værdier, som de tillægges af samfundet. Dette muliggør også et alternativt scenarie for gruppen; hvis medlemmerne oplever, at gruppens kollektive værdier bliver fordømt af resten af samfundet, kan de via demonstrative handlinger, skabe en form for modkultur (Ibid.: 166).

Honneth mener, at anerkendelsen i den sociale sfære, som han kalder social værdsættelse, skal finde sted inden for individets sociale livssammenhæng; med dette refereres der til den gruppe, det enkelte individ færdes i. Derefter bygger den sociale værdsættelse på, at individet agerer i overensstemmelse med de pågældende værdier, der er tillagt og gør sig gældende i gruppen. Herunder opstår solidariteten via interaktionsformerne i gruppen, hvilket muliggør at individet, føler sig værdsat og på lige fod, med gruppens resterende medlemmer (Ibid.: 171-172).

3.2.4. Ringeagter

I dette afsnit beskrives ringeagterne; individet får opfattelsen af at blive ringeagtet, når det ikke bliver anerkendt i en af de tidligere beskrevet anerkendelsessfærer. Honneth klassificerer ringeagt, som den sårbarhed det enkelte individ besidder. Derudover er denne sårbarhed et produkt af en internalisering af individualiteten og anerkendelsen hos individet. Dermed lyder definitionen på, at ringeagten betegner den handling eller adfærd, der krænker individets intersubjektive opfattelse af sig selv (Honneth 2006: 175). Vi kan på systematisk vis tildele de forskellige anerkendelsessfærer en partikulær ringeagt. Man kan identificere hvilken ringeagt der opleves hos individet, ved at kigge på hvordan det har indflydelse på selvforholdet, hos det individ der ringeagtes. Ligeledes kan følelsen af at blive ringeagtet, fungere som grundlag for at udøve modstand, hvilket kan kulminere i en kamp for anerkendelse (Ibid.: 176).

Først og fremmest vil vi redegøre for den fysiske type af ringeagterne; denne ringeagt påvirker individets fysiske integritet. Eksempelvis kan denne ringeagt finde sted ved, fratagelsen af et individs ret til at bestemme over sin egen krop. Honneth klassificerer denne ringeagt som værende en af de mest fundamentale former for nedværdigelse. Eksempelvis kan fysisk mishandling bidrage til, at individet får forværret sin selvtillid, da individets praktiske selvforhold elimineres (Ibid.: 176-177). Derefter findes der den anden type ringeagt, som fokuserer på individets moralske selvrespekt. Denne ringeagt finder sted, når et individ udelukkes fra nogle rettigheder, som gør sig gældende for resten af samfundet. Denne oplevelse af ringeagt kan medføre, at individet ikke anser sig ligeværdig med de resterende borgere i samfundet; nemlig fordi, at han/hun ikke tillægges samme moralske tilregnelighed, som sine medborgere. Som tidligere beskrevet kan dette medføre, at individets evne til at anse sig som ligeværdig medborger i samfundet, forværres (Ibid.: 177-178). Slutningsvist, vil vi gerne redegøre for den sidste type af ringeagt; denne indebærer et negativt syn på et individs eller en gruppes, sociale værdi. Denne finder sted, når bestemte værdier og livsformer vurderes, som værende mindreværdige, i sammenligning med andre værdier og livsformer. Dette medfører derefter, at individets får svært ved at anse sit liv, som værende positivt i den forstand, at det ikke kan sættes i relation med noget positivt. Konsekvensen hos den partikulære ringeagt, når den opfattes af individet som værende en ringeagt, er, at individet ikke opnår selvværdsættelse (Ibid.: 178-179).

3.3. Risikosamfundet

Ulrich Becks risikosamfund bliver brugt i dette projekt til at belyse det samfund subjekterne befinder sig i og skabe en forståelse af hvordan den teoretiske størrelse risikosamfundet påvirker adskillige dele af samfundet. Afsnittet belyser hvordan risikosamfundet fra et videnskabeligt, politisk, sub-politisk og individbaseret perspektiv, påvirker subjekterne under denne partikulære samfundstypologi.

Ulrich Beck skildrer "Risikosamfundet" gennem tesen om, at produktionen af rigdom i det moderne samfund er uløseligt forbundet med produktionen og distributionen af risici. Dette ses som et led i udviklingen væk fra datidens knaphedssamfund, hvor samfundets primære omdrejningspunkt var fordelingen af rigdom; et emne som de større sociale kampe dengang drejede sig om. Ifølge Beck har samfundet bevæget sig væk fra omdrejningspunktet omkring knaphed, da bekymringer om materiel nød hos den almene borger er trådt i baggrunden, på grund af den højere grad af velstand som i dag opleves. Knaphedssamfundets problemer og konflikter, omhandlende fordelingen af rigdom, er i dag gradvist erstattet af problemer og konflikter, omhandlende teknisk-videnskabeligt producerede, definerede og omfordelte risici (Beck, 1997 [1986]: 27).

Dette betyder, at risici i dag i højere grad er menneskeskabte. Der forekommer stadig naturbetingede katastrofer, såsom tsunamien i Thailand i 2004. Igennem den videnskabelige og teknologiske udvikling skaber menneskers levevis flere direkte og indirekte risici, såsom atomkraftværknedsmeltingen i Fukushima, 2011. Den teknologiske og økonomiske udviklings følgeproblemer, såsom klimaforandringerne, bliver gjort til genstand for refleksivitet. Dette betyder at moderniseringen og dens afledte producerede risici og selv-ødelæggelsespotentialer, gør risici til et tema og et problem i menneskers bevidsthed. Eksempelvis fylder restriktionerne under Covid-19-pandemien i Danmark meget i individernes livsverden, samt de mulige fremtidige konsekvenser de kan medføre. I dette eksempel er det specielt de mulige økonomiske konsekvenser ved, at landet lukker for dele af arbejdsmarkedet. (Ibid.: 28).

Forskellige risicis rolle i en samfundsmæssig kontekst er betinget af, hvordan de defineres i samfundet generelt. Især fagfolk og andre magtfulde aktører spiller en stor rolle heri. Måden hvorpå risici erkendes er i høj grad præget af viden. Derfor får videnskab og forskning, samt massemedier en stor rolle i risikosamfundet. Videnskaben, fordi den definerer risicis karakter, og massemedierne fordi de er kanalerne, hvor viden udbredes. Magten over disse to felter får altså en større betydning i det komplekse risikosamfund. I det højtudviklede markedssamfund

er risici dog ikke kun risici. De har en dobbelt karakter. De er også markedschancer (Beck, 1997 [1986]: 63). Derfor opstår der i risikosamfundet en større modsætning mellem dem der påvirkes af risici, samt dem som profiterer af dem. Der opstår samtidig en større modsætning mellem dem som skaber risikodefinitioner, og dem som konsumerer dem (ibid.). Dette resulterer i definitionskampe vedrørende risici, bundende i uklarheden om hvorvidt forsøgene på bekæmpelse af risici i virkeligheden selv er en del af problemet, da videnskaben både fungerer som definitionsværktøj overfor risici, og løsning på dem. Der opstår også uklarhed om hvorvidt risici kan være del af politik, som har et andet formål end det tilkendegivne (ibid.). Industrisamfundet og dets økonomiske udnyttelse af risici er dermed i sig selv med til at skabe risikosamfundets faresituationer og politiske potentiale (ibid.: 32).

3.3.1. Videnskabens position i risikosamfundet

Beck placerer videnskabens position i risikosamfundet som et definitionsredskab af risici, en årsag til risici og et element der kan afhjælpe risici (Ibid.: 254). Det bliver gjort klart igennem fortiden og nutiden, at det er videnskaben som både producerer og er produktet af de problematikker, som videnskaben har til opgave at løse. Et eksempel på en af disse tvetydige videnskabelige kreationer er fracking, hydraulisk frakturering, da denne opfindelse på den ene side er med til at gøre ressourceudtrækning lettere, men på den anden side forårsager sine egne risici, såsom højere risiko for grundvands- og naturforurening i nærområdet (Heimer & Davidson, 2019: 404). Videnskabens tvetydige rolle betyder, at der kommer en mistro til, hvad det er, videnskaben egentlig kan, da man igennem historien kan se, at videnskaben ikke har formået at mindske risici. Sammen med videnskabelige fremskridt produceres der nye problematikker og derfor viser det sig, at videnskaben ikke har formået at være frigørende (Beck, 1997 [1986]: 256). Som konsekvens heraf er videnskaben i en position, hvor den ikke kan indfri sandheden, som den er forpligtet til. Denne problematik er internt skabt i videnskaben og ifølge Beck betyder det:

“at strømmen af hypotetiske, upålidelige og usammenhængende delresultater øges og bliver stadig mere uoverskuelig. Denne ekstreme kompleksitet, som kendetegner den hypotetiske viden, kan ikke imødegås alene ved hjælp af den metodiske tests regler” (ibid.).

Det videnskabelige rationalitetsmonopol omkring risikodefinitioner hviler på en antagelse om, at det er muligt at fastlægge risici objektivt. Videnskaben definerer altså risici, mens offentligheden iagttager risici (ibid.: 77). På baggrund af dette syn, anskues lægmænd som ukyndige i forhold til videnskaben og dens fagpersoner. En afvigelse fra at tro på videnskabens formulerede sandheder antages af eksperterne som irrationel, og som et resultat af manglende viden. Protester og angst bliver i deres øjne et udtryk for et informationsproblem, som ikke

ville være til stede, hvis folk vidste det samme som eksperterne (ibid.). Dette syn problematiserer Beck. Ifølge ham, ligger der i eksperternes udsagn en partiskhed, som udtrykker et syn på 'hvordan vi ønsker at leve'. Befolkningens uenigheder med de teknisk-videnskabelige fremstillinger om risici er et udtryk for, at videnskaben ikke per definition har ret. Årsagen er, at disciplinernes traditionelle grænser ikke overskrides, og derfor ikke er tilstrækkelige i forhold til at skildre risici, som nogle mennesker påvirkes af, og har en holdning til (ibid.: 78). Ifølge Beck bør videnskabsmænd i højere grad undersøge befolkningens holdninger, og bruge dem i deres arbejde, for i sidste ende at producere videnskab med en højere grad af empirisk korrekthed, og som i højere grad er på kant med den samfundsmæssige miljø-, fremskridts- og kulturkritik (ibid.: 78-79).

3.3.2. Politikens position (Subpolitik)

Ifølge Beck bliver de demokratiske rettigheder decentraliseret, og dette kan have langsigtede og selvforstærkende konsekvenser. Han mener, at disse rettigheder kan fortolkes på mange måder. Et eksempel på en fortolkning af rettigheder, er mobiliseringen af borgere, der forekommer som en klasseløs "ekstraparlamentarisk" enhed. Disse mobiliseringer af borgere, er et forsvar for individets eller borgernes formelle rettigheder og kan forstås, ud fra ideen om det gode liv. I Becks egne ord betyder det at:

"I et forsøg på at forhindre de trusler, som skabes af atomenergi, giftaffald, eller den åbenbare naturødelæggelse, organiserer folk sig i græsrodsbevægelser på tværs af klasser, partier, erhverv og alder." (Beck, 1997 [1986]: 63).

Medlemmerne i den klasseløse græsrodsbevægelse, kæmper ikke til fordel for egen klasse, men imod de risici de oplever, på tværs af klasse, partier, erhverv og alder. Disse bevægelser kan være en subpolitisk reaktion, der udspringer af de globale og lokale risici, hvor den givne subkultur, igennem deres modreaktion, kan finde deres position i forhold til det etablerede politiske system (Ibid.: 317).

Politikkens decentralisering hænger sammen med, at videnskaben, teknologien og økonomien ikke er underlagt demokratiet. Dette betyder at demokratiet står til ansvar for at risikominimere konsekvenser, som de reelt ikke har magt over. Beck beskriver det således: "[...] de bliver administratorer af en udvikling, som de hverken har planlagt eller er i stand til at påvirke, men som de ikke desto mindre må påtage sig ansvaret for" (Beck, 1997 [1986]: 305). Denne skæve fordeling af den politiske funktion gør, at der bliver plads til, at det "politiske bliver ikke-politisk og det ikke-politiske bliver politisk" (Ibid.: 305). Ifølge Beck, er det politiske system i

dag struktureret omkring den industrielle tid, hvor det, som det blev beskrevet tidligere, var fordelingen af rigdom der var formålet og ikke risikominimering.

Der er forskellige kontrolinstanser der generaliserer og vedholder den politiske magt indenfor egne rammer, såsom magtdelingen. En af de nyere kontrolinstanser er medierne, som har fået deres plads igennem den frie presse, som i dag er en demokratisk rettighed. Den mediestyrede offentligheds kontrolfunktion styrer både, hvordan offentligheden anskuer demokratiet, samtidig med, at den bidrager til, at de subpolitiske centre ikke bliver politisk overgrebet (Ibid.). Subpolitikens sikring mod politisk overgreb, igennem demokratiske rettigheder og kontrolinstanser, gør at den kan fungere som et modspil mod det etablerede politiske system. Derved bliver subpolitikken en "ekstraparlamentarisk kontrol" (ibid.: 315).

3.3.3. Individets position

I risikosamfundet bliver naturen diskuteret uden medtænkning af, at mennesket lever i sammenhæng med naturen. I stedet står naturvidenskabelige kategorier alene og menneskets rolle i verden, udelades. Hermed udelades de kulturelle og samfundsmæssige betydninger som mennesker tillægger naturen og menneskets færden i den. Denne objektivisering fører til, at problemer og risici, som vedrører mennesker, overses (Ulrich Beck, 1997 [1986]: 34-36). Videnskaben er tilmed generaliserende i måden risici og konsekvenser, beskrives på. Måden hvorpå mennesker kan være påvirket forskelligt af risici overses, da man ofte koncentrerer sig om gennemsnittet af påvirkningen. Denne måde at se tingene på, har den konsekvens at menneskets position i risici bliver overset (ibid.: 35-36). Ifølge Beck bliver risici dog hele tiden oplevet på nært hold af borgere. Selvom køer der græsser ved siden af en kemikaliefabrik bliver gule, vil dette ikke kunne blive bredt samfundsmæssigt anerkendt og problematiseret, før videnskaben har bevist det. Visse risici bliver altså ikke bredt anerkendt, før de er videnskabeligt bevist. Denne oplevelse gør, at mennesker i dagligdagen bliver nødsaget til at være deres egne eksperter omkring moderniseringens risici (ibid.: 82). Folk bliver således selv ansvarlige for at samle evidens omkring risici, og forsøge at afdække de fejl, og til tider snyd, som har dannet grundlag for beslutninger, faciliteret af videnskabsmænd (ibid.: 83). Dette er præcis hvad nogle af vores interviewpersoner forsøger at gøre i forhold til Covid-19-pandemien. De har påtaget sig ansvaret for at finde den korrekte viden for at skabe deres egen risikovurdering og bevæggrund for at demonstrere.

Som nævnt ovenover så fører risikosamfundet til spekulationer i hverdagstænkningen, da individet skal redegøre for de usynlige risici som de oplever omkring dem. Et eksempel på dette er risici forbundet med Covid-19 restriktionerne, hvor der er blevet udtrykt modstand.

Denne modstand er både imod synlige og usynlige risici, synlige værende mundbind og afstandskrav. De usynlige værende magtudnyttelse, ensomhed og ens generelle mentale helbred. Risikosamfundet fører endvidere til en samfundsmæssig uenighed, på grund af de forskellige tolkninger der er af virkeligheden og de risici man skal forholde sig til. Hertil er der en manglende mulighed for at erkende erfarede forhold, da erfarede forhold skal videnskabeligt valideres. Den iagttagelige verden mister så at sige værdi for mennesker, samtidig med, at oplevelserne og indtrykkene, som den udgør i dagligdagen stadig består (ibid.: 98-99). I stedet kommer kampen i højere grad til at dreje sig om ikke-erfarbare ting, som for eksempel under Covid-19 pandemien, hvor individet skal forholde sig til mulige økonomiske, sociale og velfærdsrisici. På baggrund af det kan der opstå splittelse, nye sammenhænge og fællesskaber, hvor folk grupperer sig omkring nye verdensforståelser, centreret omkring usynlige risici (ibid.: 99). Som for eksempel samling under MIB-demonstrationerne imod restriktionerne forårsaget af Covid-19 pandemien.

4. Redegørelse

Ifølge de adspurgte interviewpersoner er MIB en bevægelse der igennem faciliteringen af demonstrationer viser sin utilfredshed overfor den måde hvorpå regeringen har forvaltet COVID-19 krisen (Bilag 3: 4). Gruppen startede ud med at organisere uanmeldte demonstrationer, hvor den første blev afholdt torsdag den 12. november på Axeltorv i København. Efterfølgende afholdtes der to yderligere uanmeldte demonstrationer før den første anmeldte demonstration blev stabled på benene lørdag den 9. januar på Rådhuspladsen (Bilag 3: 5). Siden da har MIB holdt demonstrationer næsten hver anden lørdag i de københavnske gader (Bilag 4: 15). Derudover har MIB også faciliteret demonstrationer i både Århus, Ålborg og Odense i samarbejde med Fyn og Jyllands egne respektive demonstrationsbevægelser (Bilag 3: 15). Foruden at demonstrere imod regeringens COVID-19 håndtering så har MIB også lavet et arrangement for at hjælpe de hjemløse med at komme igennem COVID-19 krisen (Bilag 3: 15).

Gruppen er yderligere blevet beskrevet som værende et fællesskab hvor alle der deler denne utilfredshed kan være med til at udtrykke den, så længe det foregår fredeligt (Bilag 2: 1-2). Dog har gruppen fået et lidt blakket ry, hvad fredeligheden ved deres demonstrationer angår, og er blevet refereret til som værende alt fra hooligans til autonome (Bilag 3: 15). Forklaringen herpå kan siges at være bundet op på to hovedfaktorer: MIB's udseende under demonstrationerne, og deres ageren under demonstrationerne. Dog er der ikke komplet enighed på disse punkter. Deltagerne i MIB på den ene side og medierne samt udenforstående dele af befolkningen på den anden side har forskellige syn på bevægelsen MIB og deres demonstrationer.

Det ses tydeligt i forbindelse med de førnævnte faktorer. I forhold til den første faktor angående MIB's udseende under demonstrationerne bliver de beskrevet af medierne som værende sortklædte fra top til tå, værende maskerede og have romerlys og kanonslag med sig (Jørgensen, 2021). De adspurgte interviewpersoner er enige i, at disse elementer er til stede, godt kan virke aggressivt i andres øjne. Dog påpeges vigtigheden af at være i stand til at se forbi denne ballademagerudstråling, og forstå det bagvedliggende budskab om frihed til folket (Bilag 4: 41). Yderligere påpeges det, at det primært er den forreste del af demonstrationerne der ser sådan ud. Langt de fleste demonstranter går længere tilbage i demonstrationen, og der er stemningen mere afslappet og folkelig (Bilag 3: 11, 12). Bagerst i demonstrationen er der heller ikke særlig mange der er maskerede (Bilag 2: 9).

Der er også uenighed om den anden førnævnte hovedfaktor, omhandlende MIB-demonstranternes ageren under demonstrationerne. Der har under disse demonstrationer været adskillige tilfælde af anholdelser og varetægtsfængslinger grundet vold og hærværk (Olsen, 2021). Dette står ikke til diskussion, men de adspurgte interviewpersoner fortæller, at de handlinger der førte til anholdelser primært blev begået i opstartsfasen af MIB som bevægelse. Der er sidenhen blevet taget aktive tiltag for at undgå voldshandlinger og optøjer med politiet til MIB's demonstrationer (Bilag 2: 8). Det er dog ikke lykkedes til fuldstændighed at holde MIB's demonstrationer helt fri for ulovligheder og anholdelser, da der så sent som 8. maj blev afholdt en MIB-demonstration i Ålborg der endte med syv sigtelser og en enkelt anholdelse (Nordjyllands Politi, 2021). Yderligere gives der udtryk for, at de personer der startede den uroskabende adfærd, ikke nødvendigvis var sympatisører for MIB, men blot nogle personer der udnyttede MIB's demonstration til at lave hærværk og komme op at slås med politiet (Bilag 2: 8). Dette er dog svært at bedømme, da alle er velkomne til MIB's demonstrationer.

Et tredje eksempel på at der forekommer uenigheder mellem deltagerne i MIB's demonstrationer på den ene side og medierne på den anden side, er antallet af fremmødte til demonstrationerne. Mediernes udlægning af antal fremmødte er konsekvent lavere end deltageres egne udlægnings. Hos medierne ligger antallet nemlig som regel imellem 600-1200 deltagere til demonstrationerne (Brandt, 2021). Hos MIB-deltagerne ligger tallet noget højere, de vurderer det selv til at være mellem 3500 og helt op til 5000 mennesker der bliver samlet til MIB's demonstrationer (Bilag 4: 8, Bilag 2: 3).

5. Analyse

Denne analyse vil tage sit afsæt i de foretagne kvalitative livsverdensinterview, som er inddelt i forskellige kategorier. Der bliver hertil draget på teorierne af Ulrich Beck, Axel Honneth og Silas F. Harrebye. Vores interviewpersoner bliver igennem analysen refereret således: Frank (Bilag 2), Miguel (Bilag 3) og Simone (Bilag 4).

5.1. Mistillid

Dette tema er dannet på baggrund af, at interviewpersonerne ofte ytrer holdninger om mistillid til det politiske system og massemedier. Årsagen til at de er samlet under ét emne er, at der i interviewsvarerne kan findes uklare linjer omkring opfattelsen af disse to samfundsmæssige institutioners adskillelse og funktionelle sammenhæng. Derfor forsøges interviewpersonernes opfattelser at blive klarlagt, for samlet at give et billede af deres mistillid til disse to institutioner, samt hvordan interviewpersonerne ligner og adskiller sig fra hinanden.

5.1.1 Mistillid til politikere

Hos vores tre interviewpersoner udtrykkes der en mistillid til politikere generelt. Simone udviser en mistro til regeringen, som har udviklet sig igennem COVID-19 pandemien. Hun udtrykker sig således:

“Et eller andet sted så er jeg begyndt at tro på, om der overhoved er noget at gøre [i forhold til restriktionerne], for det virker lidt som om, at den måde regeringen vil have det, det er også den måde det bliver lige meget hvor meget flertallet måske er imod, men derfor synes jeg stadigvæk bare at det er vigtigt at man viser sin utilfredshed og så kan man kun håbe på at, at det har en virkning i sidste ende. Jeg tvivler snart ærligt talt fordi jeg føler virkelig ikke at der bliver lyttet på befolkningen [...] Jeg føler lidt de har deres egen lille kreds inde på Christiansborg og det er sådan set bare der det bliver bestemt det ene og det andet [...]” (Bilag 4: 4).

Citatet bevidner om, at Simone oplever en manglende grad af retslig anerkendelse, som kommer af hendes oplevelse af, at politikerne er ude af takt med befolkningens ønsker. Dette bliver en drivkraft for hende, til at deltage i demonstrationerne, da hun mener, at det at vise sin utilfredshed kan være med til at skabe ændringer. Hendes frustrationer og oplevelser af ringeagt i den retslige sfære, som fremlagt af Honneth, kan være påvirket af, at hendes forventninger til det politiske system er, at befolkningens ønske i højere grad burde være repræsenteret igennem politikernes ageren. Ifølge Beck er det dog langt fra tilfældet i risikosamfundet, da Folketinget vil være påvirket af diverse former for subpolitik. Ligeledes kan valget om indførelsen af COVID-19 restriktioner være foretaget ud fra videnskabelige risikovurderinger, som vægter

teknisk-videnskabelige foranstaltninger højere, end hvad Simone og visse dele af befolkningen gør. Simone udtaler blandt andet:

”[...] jeg synes at regeringen er helt galt på den, og at de kan få lov til og bestemme hvad du og jeg skal, altså det er jeg bare kæmpe modstander af. Altså jeg tror på at man godt kan finde ud af at passe på hinanden, uden at man ikke må sætte sig i biografen og man ikke må gå på cafe eller gøre alle de her ting. Det er sådan, jeg synes det er helt hen i hampen” (Bilag 4: 3).

Dette viser, at Simone vægter sin frihed højt, set i forhold til den effekt hun mener COVID-19 restriktionerne kan have. Hun udtrykker derudover også en oplevelse af, at befolkningen undervurderes i deres evner til at håndtere pandemiens tilstedeværelse, når det kommer til at passe på hinanden i forhold til smitte. Dette bevidner også om et sammenstød mellem de teknisk-videnskabelige ekspertvurderinger og hendes prioriteter og tiltro til befolkningen.

Miguel udtrykker mistillid til politikerne generelt. Han understreger, at det er en af grundene til at han demonstrerer, når han fortæller om sin bevæggrund for deltagelse i MIB:

“Samfundsmæssigt, at der bliver lyttet til folk, hvis der er 100.000 på gaden, shit, så kan de ikke bare løbe om hjørner med folk, og lave deres love, ligesom politikerne bliver fucking valgt, og det er ikke som om ‘i selv har valgt, demokratisk valgt politikerne’ - det betyder ikke de har fripas i 4 år, du kan stadig fucke op i det efter et år, og så skal folk have det at vide, og så siger folk ‘nå men de er folkevalgte, vi kan stemme på noget andet om 3 år’ skal de så bare have lov til at fucking gøre hvad de vil i 4 år? Nej, det er ikke sådan demokrati virker, hvis du laver noget lort, så skal du stilles til ansvar... men folk de sidder i sofaen “og ‘bla..bla.. Mette-makrel-mad’ fuck det der, så jeg håber bare på at vi kan blive så store, at hver gang der er noget bullshit, så kommer vi på gaden og siger: Hey, bullshit, stop! Stop, du har brudt loven, stop, konsekvens.” (Bilag 3: 13).

Han fremstiller demonstrationer som et middel til at påvirke politikerne. Ved at omtale ”100.000”, som et højt antal mennesker der demonstrerer, kan vi udlede, at han blandt andet gør brug af en numerisk logik når det kommer til hvordan han mener man kan få indflydelse gennem aktivisme, jævnfør Harrebye. Citatet bevidner også om en oplevelse af en mangel på, at politikere stilles til ansvar. Han udtrykker, at politikere ”fucker op” og ”gør hvad de vil”, i deres valgperiode. Dette siger noget om hans drivkraft til at demonstrere, som bunder i, at han ikke mener, at der er nok mennesker, som aktivt gør politikere opmærksomme på deres fejl og forsøger at stille dem til ansvar. Det kan ses når han ironisk omtaler folks reaktion på politikernes fejl som, at de blot tænker: ”Nå [...], vi kan stemme på noget andet om 3 år” (Bilag 3: 13). Dertil håber han at MIB kan vokse sig så store, at de kan modvirke politikeres magtmisbrug, hvilket ville give ham en højere grad af retslig anerkendelse, gennem en ligestilling af ham og politiske beslutningstagere.

Frank udtrykker ligeledes en manglende tiltro til politikerne. Til et spørgsmål om hvorvidt Franks tillid til politikerne har ændret sig siden pandemiens opkomst svarer han:

”Politikerne dem har jeg aldrig [...] set som være særlig kloge, for at være helt ærlig. [...] jeg har aldrig haft en tillid til regeringen generelt, det har jeg ikke [...] Jeg tror som Mette Frederiksen har stået i den situation hun har stået i, det har jo været virkelig svært for hende tror jeg, så igen, jeg respekterer, at hun har truffet nogle beslutninger og at hun har turde træffe de beslutninger hun har truffet, men jeg tror bare... det er bare ikke det rigtige hun har gjort”; ”Jeg tror bare de har truffet nogle dumme beslutninger [i forhold til håndtering af pandemien], netop af den årsag at man ikke har den rette information. Det er jo en relativ ny pandemi... eller det Corona der, det har man jo ikke hørt noget om.” (Bilag 2: 16).

Frank adskiller sig fra de to andre interviewpersoner ved, at han ikke tror at politikerne bevidst handler selvisk eller egenrådigt. Når han omtaler Statsminister Mette Frederiksen som værende i en svær position, kan det være tegn på, at han fortolker begivenhederne ved at identificere sig med de svære valg, som Mette Frederiksen har stået overfor. Alligevel udtrykker han eksplicit at have mistillid til politikerne. Dette skal ses i en forståelse af, at han mener, at de ikke har haft den nødvendige information til at træffe bedre beslutninger, og dermed ikke har turde åbne mere op.

Simone udtrykker yderligere sin mistillid til regeringen igennem udtalelser, som vedrører Nanna Fink, som fik to års ubetinget fængsel for, til en MIB-demonstration, at have opfordret demonstranter til at gå ud og ”*smadre byen på en ikke-voldelig måde*” (Politirapporten, 2021). Straffen blev fordoblet med baggrund i lovgivningen om dobbeltstraf for COVID-19 relateret kriminalitet (Folketinget, 2020). Igennem følgende udtalelse udtrykker Simone mistillid til regeringen:

“Man siger selvfølgelig ikke samme sætning som hun gjorde. Fordi at man nu havde set, hvor sygt det er, og hvad der kan ske ved det. Men det er ikke fordi at jeg har tænkt mig at stoppe med at gå med... Og sige min mening. Overhovedet ikke. Slet ikke. Jeg er overbevist om at hun er sat i fængsel for at sende et budskab til os andre om, at ”nu skal vi lige passe på at ytre os for meget” (Bilag 4: 17, 18).

For Simone er straffen, som Nanna Fink fik tildelt, mere blevet tildelt for at sætte et eksempel overfor befolkningen, end som følge af almindelig retspraksis. Hun er yderligere overbevist om, at denne dom er ment som en advarsel til MIB specifikt. Dette vidner om en oplevelse af ringeagt igennem hendes oplevelse som retssubjekt, grundet hendes solidariske bånd til gruppen, baseret på en følelse af identifikation med dens holdninger. Hun mener, at denne domsfældelse har været med til at ændre, i hvor høj grad medlemmer af gruppen vil turde ytre sig kritisk, eller opfordre til protester. Dette opleves af Simone som ringeagtelse, hvilket understøttes af at hun udtaler: ”*At få to år for det?*”. *Altså hvad får jeg så for at gå ud og sige*

forholder sig kritisk til magthaverne. Her tolker Miguel virkeligheden som værende, at Mette Frederiksen forsøger og formår at slippe af sted med, ikke at være mål for kritik. Dette, samt hans oplevelse af, at der prioriteres forkert økonomisk:

“Du [Mette Frederiksen] bruger milliarder, vi har ikke råd til et fucking sygehus men du bruger mange milliarder om dagen på tests. Det er bare helt forkert, forkert ledelse, forkert. Hun arbejder ikke for folket, det kan du tydeligt se” (Bilag 3: 34, 35).

I forbindelse med snakken om sygehuse versus tests, drager han en konklusion om, at hun handler ud fra en, ifølge Miguel, kompromitterende dagsorden. Hermed kan det udledes, at der kan være en tro på, at hun i virkeligheden arbejder for andres interesser end befolkningens.

5.1.2. Mistillid til medier

Interviewene giver et indblik i, at interviewpersonerne har en høj grad af mistillid til dele af den information massemedierne formidler. I analysen skildres tegn på at subjekterne anser medier og forbruget af massemedier, som noget der adskiller dem fra ”den almene”, ”konforme” dansker. Fælles for alle tre interviewpersoner er, at de alle har oplevet massemedierne, skildrer MIB, på en måde som krænker dem og underminerer deres følelse af anerkendelse i det brede samfund i relation til deres delidentitet som MIB-demonstranter.

Omkring mediernes skildring af MIB (første citat), samt en anden demonstration imod Epidemiloven (andet citat) udtaler Miguel:

”[...] vi er både blevet kaldt hooligans, junkier, stofmisbrugere, alkoholikere, hooligans, vestegnstyper, racister, nazister, Antifa, autonome, jødehadere og... så tror jeg at vi er ved at være der. Så vi har været hele paletten rundt, hvor det har været i medierne. Vi er blevet kaldt det hele, og der er alle mennesker, så det er lidt sjovt...” (Bilag 3: 20, 21); “hvis der endelig kom noget frem så havde de lige fundet en eller anden klaphat der havde taget sin sølvpapirshat på - bogstaveligt talt – og så interviewede ham eller Jonathan spang og så får de klippet det sammen, og så sidder der 4 der er kommet fra Jylland og har taget deres [sølvpapirs]hat på [...]” (Bilag 3: 6)

Miguel oplever at der ikke forekommer en dækkende beskrivelse af grupperne, da disse sker på baggrund af en fremhævelse af enkeltpersoner. Tilmed bevidner hans udsagn om, at han oplever at der sker en bevidst vinkling af hvem deltagerne er, igennem brugen af stereotyper, som ikke kan anses for at være populære i samfundet. Begreberne omtalt i ovenstående citat henviser til stereotyper, som på den ene eller anden måde kan anses som værende amoralske. Dette enten på baggrund af intolerance overfor mennesker på baggrund af race, eller ved at det er typer som anses for at være på kant med loven. På baggrund af massemediers høje grad af magt i det senmoderne samfund, kan dette lede til ringeagtelse i retslige sfære for Miguel. Oplevelsen af at være skildret forkert, og som en der er i modstrid med Miguel's egne værdier,

påvirker hans oplevede anerkendelse som retssubjekt, hvor han forventer at hans stemme potentielt set vil kunne blive hørt, når han forsøger at få demokratisk indflydelse igennem protester. I stedet ringeagtes han, og hans stemme gøres illegitim, med henvisning til ham, som værende i besiddelse af værdier som er uforenelige med demokrati.

Frank omtaler også en oplevelse hvor han mener at medierne har givet et ukorrekt billede af MIB, på baggrund af hvad der har foregået til netop denne givne demonstration. Her mener han at mediedækningen skabte et ensidigt billede af hvad der foregik:

”[...] så da jeg kom hjem så jeg bare på medierne og folks opfattelser, at det var helt galt. De fik egentlig bare den lidt slemme side, den dag vi var til demonstration at vide [...]” (Bilag 2: 9).

Dog ræsonnerer Frank anderledes over det end Miguel, i forhold til hvorvidt han så anser det som rigtigt for ham at deltage i demonstrationerne. Han fortsætter i forlængelse af ovenstående citat:

”[...] og det var egentlig det de så, at folk blev anholdt og at folk ikke kunne forholde sig roligt osv. Og der bliver man påvirket lidt i forhold til at jamen gør man måske det rigtige, ikk’.” (Bilag 2: 9).

Han udtaler også:

”jeg så det med mine egne øjne, der kom rigtig mange udefra [...] som ikke har noget med det at gøre, det kunne jeg se på dem, som egentlig bare var kommet for at lave ballade og så også inden alle blev anholdt, kan man sige, jeg tror det var 25 stk. Der var jeg vist ved et ‘nu kommer jeg ikke længere, det kan ikke betale sig fordi at jeg tog til demonstrationen for den, med den tanke om nu vil jeg gerne blive hørt fredeligt sammen med de andre [...]’ (Bilag 2: 9); ”; “[...] Jeg kan sige at det er ikke så meget medierne der gør det, det er jo dem der deltager som ikke er fredelige som ikke deltager fredeligt, ikk’.” (Bilag 2: 10).

Frank mener ikke at medierne er de skyldige i MIB’s dårlige omtale i pressen. Han mener at der forekommer en ensidig skildring, men for ham at se er problemet, at der kommer mennesker til demonstrationerne, som ikke er der for sagen, men for at lave ballade. Dette påvirker ham endvidere til at overveje, om han egentlig synes at han gør det rigtige ved at gå med, da han på den måde er en del af en gruppe, som karakteriseres som værende på kant med samfundsmoralen.

Simone og Miguel mener desuden medierne bevidst nedjusterer antallet af demonstranter, når de skriver om MIB’s demonstrationer. De udtaler:

”[...] hvorfor har journalisterne så travlt med ikke at få sådan nogle ting ud, hvorfor står der 200 når der var 700? Hvad er journalisternes baggrund for ikke at få sandheden frem, for vi ved det er løgn” (Bilag 3: 4); ” [...] nu ved jeg godt at medierne de skriver 3-400 –500 max

600 tror jeg at de har skrevet at vi har været, men det passer jo ikke, altså vi har været helt oppe mod 3500 mennesker” (Bilag 4: 4).

Simone og Miguel mener at der udøves en form for censur, som er styret fra et højere, politisk niveau. Censuren udøves ifølge dem for at forsøge at miskreditere MIB, og påvirke folks lyst til at deltage i demonstrationerne, eller modvirke udviklingen af skepsis til den førte politik:

” [...] fordi hvis du siger at de kun var 300 så sidder hr. og fru hakkebøf i sofaen og tænker: ’ej men de er også bare’, hvorimod hvis man siger at der har været 3500 så kan det være at de tænker: ’ej det var alligevel en del’, og så kan de måske få folk til at tænke ekstra over hvorfor der egentlig er så mange pludselig der er med” (Bilag 4: 8); ” [...] det er fucked up, det er bullshit, folk forstår det jo godt, men det er som om de holder det lidt nede, for ikke at få tvivlerne... “nårh det bare 400 hooligans, så gider jeg ikke være en del af det [...]” (Bilag 3: 4).

Simone og Miguel betvivler altså mediernes uafhængighed til blandt andet staten og de siddende politikere:

”Det kommer helt sikkert højere oppefra, det tror jeg. Medierne er hvad jeg ved, er jo ejet af staten og de får lov til at dele det de må. Det er jeg ikke i tvivl om, for hvorfor ellers lyve, altså der er kæmpestor forskel på 600 mennesker og 3500 mennesker [...]” (Bilag 4: 8); ” [...] det er jo under staten, det er jo statsejet Danmarks Radio og TV2 og de får deres latterlige julebonus, er det til december, alle tv2 medarbejdere fik 10.000 kr og DR får en milliard om året... Så jeg ved ikke om det er det der... Om de bare har mundkurv på...” (Bilag 3: 3).

De fremstiller medierne, som et værktøj til opretholdelse af den politiske linje ført i forhold til COVID-19-situationen, som de jo ikke er tilhængere af. Dette kan underminere deres retsfølelse, som tidligere nævnt. Herudover giver det samlede billede som vi kan se af Miguel og Simones holdninger et indtryk af, en følelse af at være fremmedgjort overfor majoriteten af befolkningen. Om den følelse er en de har haft længe vides ikke, men det står klart at de mener at medierne og dækningen af de politiske aktiviteter de deltager i, bidrager til en fremmedgørelse. De mener at flere ville sympatisere med dem, hvis blot de så tingene på førstehånd eller gennem en anden vinkling. Brugen af vendingen “*hr. og fru hakkebøf*” (Bilag 4: 8) bevidner om at Simone føler sig fremmedgjort overfor majoriteten af befolkningen. Også Miguel bruger en lignende vending, som også klart skildrer hans oplevelse af ikke at være en del af den almene befolkning. “*Tv-danskere*” (Bilag 3: 51) kalder han mennesker som tror på den information de får igennem massemedier omhandlende COVID-19 krisen. Han positionerer sig selv i modsætning til dem gennem begrebet “*fritænkere*” (Bilag 3: 51). Han udtaler:

”[...] tv-danskere, det synes jeg var et fedt ord; modsat fritænkere, så er der tv-danskeren, der danner sit verdensbillede, ud fra hvad de siger. Det’ sådan her verden er og det er bare, hvad det er.” (Bilag 3: 51).

Medierne tager her en rolle i deres samlede oplevelse af, at systemet, generelt set, ikke er til at stole på, og ønsker at miskreditere MIB for deres holdninger og overbevisninger.

Når Miguel begrundes årsagerne til, at han ikke tror på den udlægning medierne bringer omkring COVID-19, henviser han ofte til andre kilder som han klassificerer som videnskabelige. Han nævner blandt andet Kim Warming, som er overlæge i klinisk immunologi på Ålborg Universitetshospital:

”Jeg synes vi skal have lov til at høre på andre meninger i stedet for kun det her narrativ. [...] Det undrer mig, hvorfor må vi ikke høre på de andre eksperter der siger noget andet - Kim Warming, kender i ham? Kim Warming overlæge i immunologi fra Ålborg universitet han er fuldstændig uenig i det her. Han Tweeter hele tiden, han er pisse fed ham der. Hvorfor hører vi ikke ham?” (Bilag 3: 38).

Derudover bliver han også ofte mødt af folk der betvivler de ekspertpersoner han vælger at lytte til:

”Alle de her læger hører man ikke om, man hører kun om de såkaldte eksperter, de samme hver gang. Så når folk siger “er du læge Miguel?”, så siger jeg “nej, er du læge?”, “nej, men jeg hørte en læge sige”, “jeg har også hørt en læge sige”, hvorfor skulle han sige hvis det...?”, så siger jeg “det ved jeg da ikke, men hvorfor må vi ikke lytte til dem her” (Bilag 3: 31).

Miguel mener altså at der fokuseres ensidigt på en bestemt udlægning omkring COVID-19 i medierne. Hans mistro til medierne og troen om at befolkningen ikke får lov til at høre andre eksperter, kan kædes sammen med den mistro individer kan have i risikosamfundet overfor dem som har magten til at definere risici. Nemlig fremtrædende videnskabsmænd hvis definitioner der bliver lagt vægt på i massemedier. Dette stemmer godt overens med hvad der tidligere er blevet udlagt, omkring MIGUELS tro på, at penge spiller en rolle, og at nogle lukrerer på de definitioner, som fremlægges i medierne, samt den måde han anser staten eller regeringen som værende kontrollerende overfor massemedierne. Dette citat er altså endnu et eksempel på, at Miguel tvivler på, hvorvidt medierne fungerer uafhængigt, og som den tiltænkte modvægt til eliten. Han ytrer en mistro til eksperter, men for ham er dette begrundet i hans metoder også er bakket op af videnskabelige argumenter.

Simone har også valgt at udelukke massemediernes perspektiver, og finder i stedet informationer på Facebook, som hun danner sig en holdning til på baggrund af hendes egen vurdering:

”[...] Jeg læser alle mulige steder, og noget er sikkert også fakta man ikke kan regne med, men jeg... det tjekker jeg ikke så meget op på. Jeg læser hvad jeg læser, og det der giver mening for mig, det enten deler jeg, eller taler videre om.” (Bilag 4: 20).

Hertil understreger hun, at hun ikke *"tror på alt hvad jeg læser eller hører"* (Bilag 4: 20). Simones udtalelser bevidner, at hun godtager information, som hun ikke har kvalificeret om passer, da hun ikke lægger det store arbejde i at faktatjekke, før hun eventuelt taler videre om det eller deler det på sociale medier.

5.1.3. Delkonklusion

Interviewpersonerne udtrykker alle mistillid til politikere. De anser MIB som en platform hvor de, gennem deltagelse kan være med til at præge den politiske dagsorden, i kraft af at være endnu deltager i flokken af demonstranter, hvis mulighed for indflydelse stiger på baggrund af dens antal. Simone og Miguel anser politikerne som handlende udenom befolkningens ønsker. De udtrykker en tro på, at politikerne har en modvilje til at følge befolkningens ønsker, og helst vil handle egenrådigt, samt være fri for kritik. Frank udtrykker, at han tror at politikerne forsøger at handle så godt som muligt, men er mødt af udfordringer, og er påvirkede af et utilstrækkeligt informationsgrundlag, hvilket har resulteret i at de har truffet forkerte beslutninger ifølge ham. Han har derfor deltaget i demonstrationerne, for at påvirke dem til at løse på COVID-19-restriktionerne.

Alle interviewpersoner har oplevet at medierne har haft et for ensidigt fokus på negative begivenheder til MIB-demonstrationerne. For Frank påvirker dette hans lyst til at deltage i demonstrationerne negativt, da han ønsker at hans tilstedeværelse resulterer i en skildring af bevægelsen som fredelig. Han peger på, at problemet ligger i, at et fåtal af folk kommer til MIB-demonstrationer udelukkende for at lave ballade. Miguel og Simone føler sig derimod krænket som retssubjekter på baggrund af mediernes fremstilling, da de mener at uproportionel skildring af problemerne fratager dem deres stemme i demokratiet. De forbinder mediernes ageren med statens ønsker, og mener at staten har en vis magt over mediedækningen. På baggrund af dette oplever de sig miskrediteret på baggrund af vinkling af protestgruppens medlemmer som politisk inkompetente, samt en bevist nedtoning af demonstrationernes størrelse.

5.2. Opfattelse af restriktionerne som et værre samfundsmæssigt problem end COVID-19

I dette afsnit af analysen vil vi tage udgangspunkt i vores respondenters holdninger i forhold til de restriktioner, regeringen har vedtaget under pandemien. Vi vil derefter forsøge at drage paralleller imellem vores respondenters holdninger og vores teoriapparat, bestående af Honneths anerkendelsesteori og Becks risikosamfund.

MIB er opstået som en protest imod den danske regerings håndtering af COVID-19 pandemien. Dette kommer tydeligt til udtryk i vores kvalitative interview med Miguel. Han udtaler:

”MIB det er en bevægelse som viser sin utilfredshed igennem de her demonstrationer, kort sagt... det er det det er for mig, en bevægelse som er træt af pis, som godt kan se igennem det her bøvl” (Bilag 3: 5).

Af dette citat kan vi udlede, at individerne der deltager til MIB's demonstrationer, går på gaden for at lufte deres utilfredshed. Dette er et af de gennemgående temaer hos MIB, og desuden også en af hovedårsagerne til at vores respondent Simone, tilsluttede sig MIB's demonstrationer.

”Folk de køre det op og gør det til en hel masse men det er jo faktisk bare mennesker som der kæmper på vores allesammens vegne og som synes at får taget nogle rettigheder som vi i Danmark slet ikke burde altså skulle miste, og det er det de går ud og larmer lidt for” (Bilag 4: 2).

Simone nævner her, hvordan hun føler at have mistet nogle rettigheder, hvilket hun ikke mener bør være muligt, i et land som Danmark. Man kan i dette argument udlede, at der findes en dissonans mellem hendes og regeringens syn på, hvor langt man bør gå, for at stoppe COVID-19 smitten. Regeringen har som magtfuld aktør haft stor indflydelse på, hvordan COVID-19 virussen skal defineres, som risiko i Danmark. De har således klassificeret den som værende en yderst vigtig samfundsmæssig risiko og har på denne måde retfærdiggjort de indgribende restriktioner. Det er her dissonansen mellem regeringen som magthaver og individer som Simone i MIB opstår, da Simone ikke finder risikoen ved COVID-19 virussen lige så vigtig. Hendes begrundelse for dette lyder således;

”Og der er jo masser læger og sygeplejersker, og forskere, og alt muligt, der har stået frem og sagt, de overhovedet ikke kan, øh, genkende de tal, og eller ... Genkende, at den her sygdom, den skulle være så farlig, som det bliver blæst op til” (Bilag 4).

Simone begrundet hendes skepsis overfor COVID-19-håndteringen ved at referere til fagfolk og videnskabsmænd; hun har nemlig været vidne til, at der under pandemien har været forskelligartede forklaringer, omkring COVID-19 virussens dødelighed. Dette har tydeligvis påvirket vores respondent. Ved at trække på Ulrich Becks risikosamfund, kan vi drage på at videnskaben, i dag, er meget tvetydigt og selvmodsigende. Dette betyder at når Simone drager konklusioner fra eksperter med modsigende mening end statens er det ikke, ifølge Beck, en løgn men en samfundskonskevns af moderniteten.

Frank udtaler: *”Jeg tror det er en helt almindelig influenza, som vi kender den i dag, så igen så er der måske nogen der dør af det, men man kan sige at der er også mange der dør af*

influenza osv” (Bilag 2: 20). Samme pointe er at finde hos de andre interviewpersoner. Simone omtaler COVID-19 som en lungebetændelse, som ældre mennesker naturligvis dør af (Bilag 4: 37), mens Miguel påpeger at gennemsnitsdødsalderen for COVID-19 er 83, mens gennemsnitslevetiden for danskere er 82 (Bilag 3: 37). På baggrund af interviewpersonernes holdninger, kan det udledes at de ikke forstår brugen af restriktioner, når de ikke anser COVID-19 som en sygdom der er værre end dem vi allerede lever med. Miguel ytrer en holdning om, at han mener at konsekvenserne ved restriktioner er værre end sygdommen:

”Er du klar over hvor mange børn der har fået OCD, frygt, angst og skal til psykologhjælp nu på grund af. alt det her ovre i fucking SFO’en. “er der Corona inde i det værelse?”, hvad er der Corona inde i det værelse? De ved ikke om der er Corona derinde og de tør ikke røre noget, altså det er sindssygt hvad der kommer til at ske med hvor mange mennesker der kommer til at tage skade af det her, der var en måned i Japan hvor der var flere der døde af selvmord end der var døde af Corona hele året, altså lad os snakke om det” (Bilag 3: 29,30).

Her beskriver vores respondent Miguel, hvordan han anser vedligeholdelsen af det mentale helbred som vigtigere end COVID-19 pandemien, fordi han mener at børn kommer til at lide af mentale senfølger. På baggrund af dette kan vi udlede, at han vægter anderledes end risikodefinitioner skabt af politikere og eksperter. Han betvivler også informationsgrundlaget for de politiske valg:

” [...] 93 år corona-påvist og [fejler] 3-4 andre sygdomme, dør tre uger efter påvist Corona: død AF Corona. Okay... 93-årig gammel får vaccinen, dør dagen efter: død AF alderdom. Så når det er Corona, så er det lige meget hvor lang tid der går næsten, så er det død MED Corona uanset hvor mange sygdomme du har i forvejen, dør du dagen efter af en vaccine så er det ikke vaccinen” (Bilag 4: 41, 42).

Han mener at dødstallet ikke repræsenterer sygdommens egentlige risikoværdi, da den ifølge ham, ofte ikke dræber alene. Herudover mener han at risici i forhold til at få vaccinen nedtones i statistikkerne, da vaccinen ikke ifølge ham angives som dødsårsag, selvom den har været medvirkende til dødsfald.

I følgende citat henviser Miguel til, at Søren Brostrøm, direktøren for sundhedsstyrelsen, har haft skiftende holdninger til mundbind, under pandemien: ” [...] *Og Søren Brostrøm, der starter med at gå ud og sige, at vi skal ikke gøre alle de her ting. Vi skal ikke bruge maske og alt det her. Okay, han vendte på en tallerken her [...]*” (Bilag 3: 24). Tidligere i dette afsnit, blev der analyseret på, hvorfor respondenterne er uenige med politikernes reaktion på COVID-19 og herunder blev forskellige dilemmaer der omhandler videnskaben, bragt til overfladen. Vi vil nu tolke på mulige interessesager for politikerne, der har medført en restriktiv håndtering af pandemien, på baggrund af Becks teori om risikosamfundet. Som tidligere nævnt, har

videnskaben og forskningen, en afgørende rolle for befolkningens opfattelse af risici. Derudover nævner Beck i sin teori, at der findes andre magtfulde aktører der har indflydelse på opfattelsen af risici. En sådan aktør kan være Sundhedsstyrelsens direktør, Søren Brostrøm, der ikke blot har ageret frontfigur ved flere pressekonferencer om regeringens COVID-19 tiltag, men også kommer fra et fagligt felt, der er relevant i den partikulære kontekst. For Miguel virker det mistænksomt, når Sundhedsstyrelsens direktør skifter mening vedrørende mundbind, men Beck tilbyder en forklaring på årsagen bag dette; i risikosamfundet taler man nemlig om risicis dobbelthed. Med dette menes der, at risici i markedssamfundet, både er en risici og en markedschance, der kan skabe profit. Beck konkluderer på dette ved at sige, at der skabes så store forskelle imellem dem der oplever risici og dem, der profiterer på dem, at det hele kulminerer i en definitionskamp (Beck 1997[1986]: 63).

Respondenternes udtalelser bliver herefter sat i forbindelse med individualisering, hvilket er et aspekt af risikosamfundet. Beck beskriver at moderniseringen i risikosamfundet, har medført at naturvidenskaben ikke inddrager individets førstehåndsoplevelser i deres vurdering af risici. Vi anerkender først en risiko, når videnskaben har undersøgt det, ikke nødvendigvis fordi, at individet har oplevet det. Dette medfører at ethvert individ, agerer ekspert på vegne af sig selv. Dette passer godt til vores respondenter, da de alle sammen på hver sin måde, har indsamlet viden om COVID-19 relaterede emner; hvilket kom tydeligt til udtryk, under de forskellige interviewsituationer. Beck bygger videre på sin tese ved at sige, at risikosamfundet fører til flere spekulationer i hverdagen og samfundsmæssige uenigheder, på baggrund af vidt forskellige tolkninger af virkeligheden. Hvis vi forsøger at sætte dette i kontekst til vores respondentes udtalelser, kan vi udlede at de tydeligvis, er blevet påvirket af de forskellige historier, der alle forsøger at forklare den samme situation. Dette kan være påvirkende for, at de i højere grad forsøger at forme deres egen sandhed.

Et gennemgående kritikpunkt som de adspurgte respondenter rejser, er graden af tvang de oplever at regeringen påfører dem. Et eksempel på dette er regeringens nye epidemilov. Miguel giver udtryk for, at det er problematisk at denne lov ligger op til en høj grad af tvang, på flere forskellige punkter;

“Så postede jeg et udsnit af den her epidemilov, hvor der står tvang 57 gange, magtanvendelse, tvangsvaccinering, tvangsinlæggende, tvangsmedicinering, alle de her sindssyge ting der står der står i det her” (Bilag 3: 9).

I ovenstående citat fra Miguels interview udtrykker respondenteren, sin utilfredshed omkring, at regeringens nye epidemilov indeholder ordet, tvang 57 gange. Således giver Miguel et indtryk

af, at han ikke føler sig anerkendt i den retslige sfære; nemlig fordi, at regeringen har besluttet, at der skal bruges tvang som et middel, for at vedligeholde overholdelsen af restriktioner og tiltag vedrørende COVID-19 pandemien. Hvis vi forsøger at tolke på MIGUELS livsverden, eksisterer der tydeligvis en opfattelse af regeringens tvang som værende et tegn på, at politikerne ikke anerkender mennesker der ikke vil vaccineres, som ligeværdige retssubjekter eller individer, der bliver anset som moralsk tilregnelige.

Hvis vi forsøger at forstå MIGUELS reaktion på Epidemiloven, kan vi udlede at den manglende anerkendelse i den retslige sfære medfører, at han har svært ved at udtrykke sin egen autonomi specifikt på baggrund af politiske indgreb fra regeringens side.

FRANK udtrykker også utilfredshed med restriktionerne i form af mundbind:

”[...] magter ikke at blive spurgt hver gang om jeg er fritaget og alt det her, for det er jeg ikke, [...] skal man gå med nogle mundbind så gør jeg det, er det lov, jamen så gør jeg det, så er der ikke så meget i det, så bliver jeg nødt til at følge de love, men jeg er irriteret over det det er jeg, 100%. Men jeg bliver nødt til det” (Bilag 2: 15).

Igen kan vi observere, at en af vores respondenter, har følt manglende anerkendelse i den retslige sfære. FRANK giver udtryk for, at han er irriteret over det faktum, at han skal have mundbind på, men stadig ikke i sådan en grad, at han vælger ikke at følge restriktionerne – som han tolker som direkte love, på trods af, at der kun er tale om retningslinjer. Dette medfører, at vi kan inddrage HONNETHS retslige sfære; nemlig fordi, at subjektet har en oplevelse af, ikke at blive anerkendt som et moralsk og tilregneligt retssubjekt.

SIMONES forsøger at rationalisere på det faktum, at MIB er opstået som en demonstration imod regeringens restriktive natur, under pandemien:

”Folk de kører det op og gør det til en hel masse men det er jo faktisk bare mennesker som der kæmper på vores allesammen vegne og som synes at får taget nogle rettigheder som vi i Danmark slet ikke burde altså skulle miste, og det er det de går ud og larmer lidt for” (Bilag 4: 2).

Hun refererer til det faktum, at nogle individer i samfundet, under pandemiperioden har følt, at deres kollektive værdier er blevet fordømt af resten af samfundet. Dette har derefter ført til oprettelsen af MIB. HONNETH beskriver, at en nedværdigelse af en gruppes normer og værdier kan medføre, at den selvsamme gruppe mobiliserer sig, for derefter at protestere og demonstrere, og skabe en modkultur. Hvis der skal præsenteres et eksempel på en værdi, der under pandemien har lidt under en forringelse, kan der trækkes på begrebet om frihed; dette er nemlig på forskellig vis et gennemgående værdibegreb, som vores respondenter gennemgående refererer til, undervejs i interviewene.

”[...] det [mundbindet] har [jeg] så også fået pillet af nu, fordi jeg slår simpelthen ud i mit ansigt af at have det på, og det synes jeg bare ikke er det værd. Så jeg, jeg har taget det helt af. Altså, jeg går ikke med det” (Bilag 4: 14).

Dette citat er fra vores interview med Simone og vi kan her udlede, at respondenterne har følt sig ringeagtet, imod sin fysiske integritet, hvilket har medført at hun med tiden, har ophørt med sin brug af mundbind. Mundbindet kan i overført betydning, anses som en ringeagt imod individets fysiske integritet; nemlig fordi, at det er muligt at anse restriktioner, der indebærer et påbud om at bære mundbind, som et indgreb i individets fysiske autonomi. Honneth beskriver konsekvensen af den fysiske ringeagt, som værende en fundamental form for nedværdigelse, der medfører, at individets praktiske selvforhold elimineres.

Igennem flere lejligheder i interviewet med Miguel, tager han kraftigt afstand til brugen af mundbind og påpeger i den forbindelse også risiciene ved at bære dem: ”[...] man ved det ikke virker. Man ved til gengæld at masker det gør dig syg” (Bilag 3: 6) og begrundet særligt dette i sin baggrund som håndværker, hvor han i mange år er blevet belært med reglerne for brug af mundbind: “[...] i arbejdstilsynet der står der at hvis du skal arbejde med maske i støvede arbejde, må du højst have den på 3 timer om dagen maks 3 timer om dagen, 20 minutter ad gangen” (Bilag 3: 6). Her ses, at reglerne for mundbind i tømrerfaget er anderledes end de anbefalede regler for mundbind under COVID-19. Dog vides det ikke om de omtalte mundbind er af en anden kategori eller anden slags, og derfor er under andre anbefalinger eller om det er samme mundbind Miguel arbejder med. Overstående viser at vores respondenter føler sig fysisk ringeagtet, af påbuddet om mundbind; det indskrænker nemlig Miguelens opfattelse af autonomi over hans fysiske integritet.

Igennem vores interviews har der været mange udtalelser om udlandet og hvordan det enten har påvirket krisen, eller hvordan andre regeringer har håndteret COVID-19 krisen i forhold til Danmark. Eksempelvis lyder Franks udtalelser om hvordan Sverige har håndteret COVID-19 krisen således:

“Vi havde jo set at Sverige kører på den her måde, det fungerer meget fint. Man kan jo sige at Sverige lukkede jo ikke helt ned på samme måde som vi gjorde i Danmark, men alligevel gik det næsten lige så fint som det gjorde i Danmark. Hvor det alligevel brød ud til sidst og man vil jo gerne lukke op for de her steder som er nødvendige at lukke op.” (Bilag 2: 4, 5).

En del af Franks utilfredshed bygger på, at Sverige og Danmark havde samme omstændigheder, i starten af COVID-19 og at landene valgte at håndtere det på to forskellige måder for så at ende på det samme sted, smitte- og dødstalsmæssigt. Det taler ind i, at Frank ikke kan stille sig forstående overfor de påførte restriktioner i Danmark, hvis man uden restriktioner ender det

samme sted. Hvis vi forsøger at overskride Honneths opstillede grænser, kan vi fortolke Franks argument; den anden ringeagt indebærer nemlig, at individet nægtes bestemte rettigheder, som gør sig gældende for andre individer i samfundet. Hvis vi, for en kort stund, forsøger på hypotetisk vis at ophæve de nationale grænser, der skiller verdensbefolkningen ad, og i stedet anser ethvert individ som en del af et verdenssamfund, kan det begrundes at individet føler sig ringeagtet. Dette på baggrund af fratagelsen af bestemte rettigheder; vi kan nemlig udlede, at vores respondent Frank mener, at situationen og selve håndteringen af pandemien i Sverige, kan være et belæg, for kritik af den danske regerings håndtering af pandemien. I denne kritik findes der således, en implicit holdning der lyder således; at alle individer, som verdensborgere, er berettiget adgangen til de samme rettigheder. Simone er også uforstående overfor forskellen i restriktioner:

“De er simpelthen ikke hysteriske. [...] Nu har jeg ikke sat mig ind i Sveriges synspunkt overhovedet, men der er ikke nogen der render... Og de kan umuligt rende og være bange for at dø af Corona, når de hverken går med mundbind og kan sidde på restauranter og spise, uden alle de der, mærkelige regler. Altså... Lige ovre på den anden side. Det tager 20 minutter at køre derover. Hvordan kan det være at Corona ikke, ter sig så hysterisk derovre, når den gør det lige her? Ikk’? Det forstår jeg bare ikke. “ (Bilag 4: 14).

Simone mener også, at den danske regering har overvurderet risiciene ved COVID-19 og perspektiverer til Sverige, hvor restriktionerne ikke var lige så individbegrænsende. Denne sammenligning lægger hun op af en dødsfrygt, som hun siger ikke findes i Sverige og derved hentyder til, at den findes i Danmark. Der er endvidere en uforståelighed overfor, hvorfor selve virussen bliver betragtet som farligere i Danmark, end i Sverige. Vi kan igen drage paralleller til den anden type af ringeagt, da Simone føler en uretfærdighedsfølelse på baggrund af, at man i Danmark har mistet flere rettigheder under pandemien, end i Sverige.

5.2.1. Delkonklusion

Vi har i dette afsnit kunne konkludere, at vores respondenter valgte at deltage til demonstrationerne på grund af deres syn på restriktionerne, som værende overdrevne, på baggrund af en vurdering af sygdommen som lige så slem som influenza og lungebetændelse. Alderen for dødelighed blev også vurderet som for høj til, at omfattende restriktioner var nødvendig. Vi konkluderede at dette lagde grobund for utilfredshed med regeringen og den førte politik, hvilket medførte til oprettelsen af MIB. Derudover konkluderede vi, at nogle af risikosamfundets symptomer kunne graves frem, i takt med at vi analyserede vores empiri. Vi konkluderede eksempelvis, at videnskaben og fagfolk havde en indflydelse; både på, hvordan vi opfatter risici og hvad, vi opfatter som risici. Derudover konkluderede vi, at det faktum, at der eksisterer endeløse historier om den samme pandemi, havde en indflydelse på individets

opfattelse af risici. Derved kunne vi konkludere, at det er meget plausibelt, at skepsissen omkring restriktionerne, bunder i en opfattelse af, at vi som borgere, har mistet frihed under pandemien.

Ydermere konkluderede vi, at utilfredsheden med regeringen stammede fra en opfattelse af, ikke blive anerkendt som et retssubjekt. Helt specifikt blev Epidemiloven inddraget, da denne medførte en oplevelse af, ikke at blive anerkendt som retssubjekt og derved få frataget sine rettigheder. Yderligere gjorde vi brug af Honneths teori om ringeagter og derved konkluderede vi, at tiltaget om at bære mundbind, medførte en oplevelse af ringeagt. Vi konkluderede, at regeringens påbud om restriktioner, blev anset som et unødvendigt indgreb i individets autonomi.

Til slut konkluderede vi, at Sveriges tilgang til og håndtering af COVID-19 -pandemien, også spillede en rolle hos vores respondenter. Her tog vi fat på Honneths solidariske sfære, da vi registrerede at vores respondenter mente, at de også var berettiget til den samme, ikke-restriktive tilgang til pandemien. Denne følelse af berettigelse, konkluderede vi, stammede fra en opfattelse af solidaritet med nabolandet Sverige og dens borgere.

5.3. Socialitet og fællesskabsfølelse

I dette afsnit vil vi skildre de sociale aspekter i MIB, som påvirker dem til at deltage i demonstrationerne. Vi vil med henblik på det ovenstående, analysere vores respondentes udtalelser og anvende teorierne om anerkendelse og sociale bevægelser; for derefter at undersøge, hvorvidt teorierne taler sig ind i vores respondentes livsverdener.

Den generelle utilfredshed, mistillid og uforståenhed over situationen de tre interviewpersoner udtrykker, kan afspejle den eller de årsager der ligger bag det faktum, at der opstår en form for solidaritet imellem deltagerne af MIB, der resulterer i en følelse af ligestilling. Særligt Simone udtrykker vigtigheden af følelsen af solidaritet gennem følgende:

” [...] det er en kæmpe fed følelse at komme ud iblandt nogle mennesker som at man ved at de har den samme holdning som en selv, altså det også en af grundene til at jeg deltager hver anden lørdag, fordi at det giver sådan et sus på en eller anden måde at være iblandt alle de her andre almindelige mennesker vil jeg jo sige altså som der bare er ligesom mig [...]. Så kan man lige holde lidt ud at gå lidt uden mundbind i Netto igen, hvor alle andre de glør på en som om man er fuldstændig forskruede oven i hovedet. Så kan man lige tænke på jeg har lige været sammen med 3000 andre mennesker som har det fuldstændigt ligesom mig [...].”

(Bilag 4: 8, 9)

Miguel fremhæver også vigtigheden af følelsen af ligeværdighed og fællesskabet om opretholdelsen af de pågældende værdier indenfor de sociale sammenhænge:

”[...] en følelse af fællesskab [...] Ligesom når du har været inde i supermarkedet uden maske, det er bare et look og en highfive, eller et kram af folk man ikke kender, som man kender nu fordi... Fedt, endnu én og så er det lige pludselig 4 i supermarkedet og så kigger folk lige og så får man lige snakket, ikk” (Bilag 3: 14)

Netop fordi, at vi har været vidne til, at vores respondenter, Simone og Miguel, begge føler en fællesskabsfølelse når de deltager til MIB demonstrationerne, er det relevant at trække på teorien om sociale bevægelser. Denne forklarer, at aktivisme betegnes ved, at det kræver en tilslutning af mennesker, der deler en social solidaritet med hinanden, og en kollektiv holdning til bestemte udfordringer. Denne tankegang passer godt ind i konteksten, som vores respondenter beskriver, når de taler om begrundelsen, for deres deltagelse til demonstrationerne; både Simone og Miguel sætter vægt på det faktum, at man omgås sig med ligesindede mennesker til demonstrationerne, hvilket er en afgørende faktor bag deres deltagelse. Som mennesker søger vi ligesindede mennesker for at opleve en form for anerkendelse, som måske ikke opnås andetsteds;

”Det er bare så... lad os sige at der er vejfest herude på lørdag, så tror jeg ikke der er særlig mange der ville have mine holdninger, så der føler man sig lidt... Hmm... Kæft hvor de snakker 'ja, vi skal godt nok vaccineres, og jeg skal bare have andet stik i morgen' og jeg kan sidde og tænke sådan her: fuuck *opgivende*, men ja, til demonstrationer, der er alle mere eller mindre enige... Så det er ligesindede mennesker, og alle slags mennesker, det er det der er spændende” (Bilag 3: 14).

Denne søgen efter ligesindede og i særdeleshed det ”boost” Simone henviser til, kan anses som værende den anerkendelse Simone giver udtryk for hun opnår, igennem sin deltagelse i demonstrationerne:

”[...] altså jeg har ikke nogen i min vennekreds, eller i min familie, der er dybt imod mine meninger. Heldigvis. Men jeg har da et par veninder der synes jeg er tosset, fordi jeg deltager i de her demonstrationer. Nogle der også synes det er åndsvagt, fordi de mener, at det alligevel ikke gør nogen forskel, og... altså, det skal de også have lov til at synes, men i sidste ende, der synes jeg bare det er fedt at være med, også som vi snakkede om helt til at starte med, for at få det der, den der følelse af fællesskab. Og følelse af, at der er nogle, der deler de samme meninger som dig selv. Altså, det er rigeligt til at jeg er med. Bare for lige at få det der boost også” (Bilag 4: 29).

Vi vil drage paralleller mellem respondenternes udtalelser og Honneths solidariske sfære. Både Miguel og Simone giver os et indtryk af, at de deltager til demonstrationerne fordi, at de føler sig anerkendt; nemlig fordi, at de deler holdninger og værdier med de andre deltagende. Dermed kan det konkluderes, at Simone og Miguel, til en bestemt grad deltager til

demonstrationerne fordi, at de føler sig som en del af fællesskabet. Honneth beskriver, at den solidariske sfære er det område, som individet færdes i, hvori fælles normer og værdier gør sig gældende, for de deltagende individer; dette bekræfter vores tese om, at respondenterne deltager til demonstrationerne, på baggrund af, at deres normer og værdier anerkendes. Derimod kan en benægtelse af anerkendelse i den solidariske sfære medføre, at individerne samles og skaber en modkultur; hvilket i vores tilfælde, kan optræde som en motivationsfaktor, bag oprettelsen af MIB. Man kan derved betragte MIB som en klasseløs græsrodsbevægelse. Medlemmerne kæmper ikke til fordel for egen klasse, men imod de risici de oplever på grund af COVID-19, på tværs af klasse, partier, erhverv og alder. MIB kan endvidere beskrives, i denne relation, som en subpolitisk reaktion, der udspringer af de globale og lokale risici, som COVID-19-pandemien har medført. MIB kan, ifølge Beck, igennem deres modreaktion etablere en politisk position, som græsrodsbevægelse, i forhold til det etablerede politiske system.

5.3.1. Delkonklusion

Vi konkluderer, at respondenterne fik en følelse af solidaritetsfølelse til MIB-demonstrationerne; vi konkluderede, at det at respondenterne færdes i sociale sammenhænge, hvor deres tanker og opfattelser deles med andre, resulterer i, at individet føler sig anerkendt, hvilket de ikke gør i andre bestemte sammenhænge. Følelsen af fællesskab beskrives som at give mening og energi til individerne i dagligdagen, hvilket er tiltrængt under COVID-19-krisen, som er hård på grund af kravet om at efterleve restriktioner, samt at blive kigget skævt til når man vælger ikke at efterleve dem.

5.4. Frygt for fremtiden og ansvarsfølelse

Vi vil i det følgende afsnit afdække vores respondents frygt i forhold til fremtiden og hvordan Covid-19 spiller en faktor, i deres anskuelser. Endvidere vil vi afdække deres følelse af ansvar, som de føler overfor deres medborgere, i forhold til at måtte protestere for at modvirke samfundsændring. Vi vil anvende Harrebyes teori om sociale bevægelser, da denne kan afhjælpe os med at drage paralleller i forhold til vores respondents udtalelser.

Miguel og Simone føler begge et ansvar for at videreformidle budskabet til resten af befolkningen. Nedenstående citat er fra interviewet med Miguel;

”Jeg har det også dårligt med, at jeg ikke har kæftet op noget før. Jeg har tidligere lavet videoer med alt muligt gøjl. Men jeg har ikke taget skridtet endnu. Og når jeg gør, så bliver det videoer, noget kort; et til to minutter, bare lige noget du kan reflektere over [...] det er ikke for at diskutere det er for at oplyse.” (Bilag 3: 48).

Denne form for aktivisme kan anses som kreativ aktivisme; kreativ aktivisme betegnes ved, at individet kommunikerer sine ideer via kreative metoder, hvilket har til formål at oplyse befolkningen. MIGUELS beslutning om at uploade videoer på internettet, kan anses som kreativ aktivisme; desuden understreger han også, at hans formål er at oplyse og få befolkningen til at reflektere. Desuden kan vi også anskue, at Miguel påtager sig æren for at; *"[...] flere og flere, [...] vågner op, som vi populært kalder det"* (Bilag 3: 49), netop fordi, at han mener, at hans indsats kan han være med til at ændre opfattelsen af COVID-19-håndteringen; *"[...] jeg ved jeg præger én. Der er en der, en der, og så kommer der endnu en her"* (Bilag 3: 49).

Nedenstående citat er fra interviewet med Simone, og hun lægger vægt på sin families og mere specifikt hendes børns fremtid, når hun begrundet sin aktivisme; *"Det er kun fordi [...] at jeg synes det er et kæmpe problem, og jeg frygter for mine børns fremtid, og alle de her ting, at jeg er så aktiv med det, som jeg er, ikk"* (Bilag 4: 28). Der fremtræder en grad af pligtfølelse hos Miguel og Simone; en følelse af pligt til at kæmpe for den sag de tror på og at formidle budskabet, og særligt deres frygt, videre til de mennesker der reelt kan gøre en forskel - nemlig politikerne. Dette gør de på nuværende tidspunkt igennem deres deltagelse i MIB-demonstrationerne. Miguel føler, at han har et ansvar for at råbe regeringen op, ligesom at Simone også føler en grad af ansvar. Frank står lidt i kontrast til de to andre interviewpersoner. Frank ser ikke sig selv, som værende politisk aktiv, når det ikke længere handler om COVID-19 restriktionerne:

"Jeg kan godt forestille mig det bliver noget de prøver at videreudvikle, men jeg tror bare ikke det kommer til at lykkes på nogen måder, som jeg også fortalte før, det tror jeg ikke"
(Bilag 2: 8).

Særligt Coronapasset, skaber anledning til delte meninger mellem vores respondenter, hvilket er med til at tydeliggøre vores tre interviewpersoners differentierede syn på MIB. På den ene side står Miguel, som udtrykker at han, allerede før det rigtigt kom på tale, kraftigt tog afstand til det, fordi det for ham stadig er en begrænsning af den frihed som han, og MIB, kæmper for; *"[...] nu må du sidde på en restaurant med et Coronapas, du har ikke fået en skid [frihed] tilbage."* (Bilag 3: 47). Miguel er også overordnet skeptisk, når det kommer til fremtidsudsigterne for et restriktionsfrit samfund:

"så jeg tror da når vi begynder at snakke om senfølger de næste par år - Corona senfølger - ikke en skid, restriktionssenfølger, det er det der kommer til at blive et problem, hvis du spørger mig" (Bilag 3: 6).

Her udtrykker Miguel tydeligt, at det er restriktionerne han frygter for og ifølge ham, er det også restriktionerne, der kommer til at have en langtidsvirkning på vores samfund. Dette

indikerer endvidere, at han anser COVID-19 krisen for ikke at være lige så vigtig, i forhold til restriktionerne og at det i sidste ende er dem der skader mere end COVID-19 pandemien. Her taler Miguel endnu engang ind i, at regeringen ikke anerkender befolkningens frihed til, ikke at være pålagt restriktioner.

På den anden side er der Frank, der er noget mere positivt indstillet omkring Coronapasset. Franks udtalelse lyder således:

”Det er da fair nok, hvis der skal Coronapas til, så skal der Coronapas til, men i det mindste kan man komme ind og klippe hår igen og man kan gøre det ene, gøre det andet igen mere end man kunne før” (Bilag 2: 6).

Men samtidig fortsætter Frank også sætningen med: *”[...] det var det vi var [der] for at blive hørt omkring, pludselig så var det heller ikke nok, for nu skulle man også have Coronapas, og så blev man også utilfreds med det”* (Bilag 2: 6). Han giver udtryk for, at han ser Coronapasset som den lempelse af restriktionerne der skulle til, for at han ville stoppe med at demonstrere. Han siger:

”Jeg holder mig væk fra det fordi jeg har en dagsorden og det er hver gang der er demonstration, er det noget jeg kan stå inde for? Er det noget omkring at nu skal de åbne op, nu er det nok, så deltager jeg. [...] er man utilfreds omkring Coronapasset, det havde jeg det fint med, så deltager jeg ikke. Og det er også det. Min dagsorden er sådan meget konkret, det var bare lad os nu åbne op for dele af landet i hvert fald.” (Bilag 2: 7).

Her er det tydeligt, at Frank afviger en fra Simone og Miguel – nemlig fordi, at han ikke deltager til MIB-demonstrationerne på baggrund af en generel holdning; han overvejer nemlig, om han kan stå inde for det budskab der formidles til de respektive demonstrationer, og derefter beslutter han hvorvidt han deltager eller ej. Dette står i kontrast til Miguel og Simone, der deltager på baggrund af en overordnet utilfredshed, der bunder i hele den politiske situation, efter pandemiens udbrud. Frank kan i højere grad anses som den lejlighedsvis aktivist; den lejlighedsvis aktivist er kendetegnet ved, at individet ikke nødvendigvis er politisk aktivt til hverdag, og ej heller, er passioneret omkring sagen i dagligdagen. Derimod er de motiveret af det sociale aspekt til demonstrationerne, hvilket kommer til udtryk i det følgende citat;

“Mig og mine bekendte der plejer at tage med for at demonstrere. Den ene der var med os han var sådan ligeglad omkring Corona situationen i det hele taget. Han var der bare for at være der, hvor vi andre måske havde en lille holdning til det, ikk” (Bilag 2: 9)

Det kommer til udtryk her, at Frank og hans bekendtes deltagelse til demonstrationerne, er på baggrund af et socialt aspekt. Der er en variation i hvor vigtigt det sociale er i overstående citat. For Frank er det sociale til stede samtidig med at han har en mening og et formål i at deltage, hvorimod en af hans venner virker til at være der hovedsageligt baseret på det sociale, ifølge

Frank. Simones perspektiv minder på nogle parametre om Franks. Et fælles punkt for hende og Frank er, at hun heller ikke ser nogen mening i at gå på gaden for at demonstrere, hvis det ikke er for at protestere mod COVID-19 restriktionerne: *"lad os sige at alle restriktioner blev ophævet i morgen, og Danmark blev helt som det var før. Så kan jeg jo ikke se hvad, altså hvad, vi skulle gå på gaden for"* (Bilag 4: 12). Hun siger endvidere at der er mange ting der er værd at kæmpe for, men at det ikke ville få hende til at demonstrere på denne måde, som hun har gjort igennem hendes deltagelse i MIB. Hendes fremtidsudsigter med hensyn til at være politisk aktiv, er begrænset til COVID-19, og efter dette, er det ikke længere en kamp hun vil gå på gaderne for. Simones udtalelser kan også sættes i perspektiv til den lejlighedsvis aktivist; det hun har tilfælles med Frank er, at ingen af dem forventer at demonstrere, når restriktionerne engang lempeliggøres eller fuldstændigt afskaffes. Derimod er de klar over vigtigheden ved mobiliseringen af en demonstrantgruppe, og de giver en opfattelse af, at de er klar over vigtigheden ved deres deltagelse. Den lejlighedsvis aktivist er nemlig klar over, at det logistiske aspekt med henhold til demonstrationerne og modstand mod regeringen, er yderst essentiel i kampen om at belyse et samfundsmæssigt problem over for politikerne; af denne grund vælger de at demonstrere så længe de føler, at politikerne på en uretfærdig måde, unødvendigt begrænser individet – og som vi har beskrevet, har alle vores respondenter, hver deres holdning til, hvad der kendetegnes som unødvendig begrænsning af individet.

5.4.1. Delkonklusion

I dette afsnit vil vi præsentere de konklusioner, som vi behandlede under analysen af vores empiri. Ved at inddrage vores respondents udtalelser, kunne vi registrere et mønster, der gik igen hos vores respondenter; dette mønster tog form i en følelse af, at individet har et ansvar for at kæmpe en politisk kamp, for at påvirke de beslutninger der tages. Derudover kunne vi registrere, at vores respondenter anså det, som værende en pligt at informere sine medmennesker. Vi konkluderede, at især Miguel og Simone følte, at de havde et ansvar overfor deres medborgere. Simone lagde større vægt på, at hun nødtigt ville se hendes børn, vokse op i disse tilstande. Ydermere kunne vi konkludere, at Frank i højere grad end vores to andre respondenter, deltog til demonstrationerne på grund af restriktionerne; han kunne nemlig ikke se sig selv demonstrere, når restriktionerne engang blev ophævet. Dermed kunne vi i dette afsnit konkludere, at der eksisterer en forbindelse imellem, hvilken personlig begrundelse individet har for at demonstrere, og individets målrettethed og vilje til at blive ved med at demonstrere. Franks begrundelse var nemlig, at han lagde vægt på det sociale aspekt til demonstrationerne, hvorimod Miguel, som tidligere nævnt, lagde vægt på at oplyse sine

medmennesker; hvor Frank, ikke ser sig selv demonstrere når pandemien er ovre, er Miguel målrettet og fokuseret, på at fortsætte demonstrationerne.

5.5. MIB's evne til at påberåbe sig opmærksomhed

Vi vil i dette afsnit undersøge, hvilke faktorer der har spillet en rolle i vores respondents beslutning om at deltage i MIB-demonstrationerne, fremfor andre demonstrationer. Herunder vil vi anvende Harrebyes teori i forbindelse med analysen af vores respondents udtalelser.

Miguel udlægger følgende om denne tendens: *"Jeg startede også med klinke klonke, og vi er bare peace, love and harmony ikke [...] Der skete ikke en skid. MIB tog teten op"* (Bilag 3: 15). Derudover udtrykker han også, at MIB på den måde også er opstået ud af følelsen af, at der ikke skete noget:

"Mange af dem, der startede det har også stået foran Christiansborg og klinke-klonke med stegepander og tænkte: Hvad fanden sker der, nu har vi stået her i flere måneder? Lad os prøve en anden taktik. Så hætter på, uanmeldt og så går vi gennem gaderne med kanonslag og romerlys. Og det virkede" (Bilag 3: 15).

Miguel har dermed erfaret, at de larmende og støjende former for demonstrationer er den bedste måde at tilegne sig opmærksomhed på. Denne tese kan han have ret i, for både Simone og Frank begrundet deres deltagelse til lige netop MIB-demonstrationerne med; *"Jeg har også været med til nogle af de andre demonstrationer, men MIB de råber bare lidt højere synes jeg [...]"* (Bilag 4: 3) og *"Ja, det er jo bare stort MIB og det tiltrækker mere selvfølgelig. Det gør det, man bliver hørt endnu mere når det er større, ikke [...]"* (Bilag 2: 13). Generelt set kan Miguel's udtalelser være et udtryk for, da han også beretter om, at have deltaget i en uanmeldt demonstration (Bilag 3: 5), og dermed har brudt loven i forbindelse med aktivisme. Konfronterende aktivisme sætter vægt på, styrkelsen af demokratiske værdier, såsom frihed og lighed. Det er en form for civil ulydighed, der har til formål at øge gennemsigtigheden og afsløre systemets sande agenda. MIBs modstand startede ud som tre uanmeldte demonstrationer, hvor der først de efterfølgende gange var tale om anmeldte demonstrationer (Bilag, 3: 5). Dog er der det aber dabej at demonstrationerne, i modsætning til definitionen af civilulydighed, netop bar præg af vold og voldelighed som ses ved den radikale aktivisme, så på den måde kan der i højere grad være tale om lignende aspekter fremfor deciderede ligheder til konfronterende aktivisme. Dette passer godt med vores respondents udtalelser, da de har fravalgt andre demonstrationer fordi, de har vurderet dem som værende utilstrækkelige, når det kommer til at skabe opmærksomhed. Dette faktum, kombineret med en vilje til at værne om,

hvad vores respondenter anser som basale frihedsprincipper, agerer som grundlag for deres beslutning om at vælge MIB-demonstrationerne. Den radikale og konfronterende aktivisme, har altså spillet en rolle i at skabe opmærksomhed og derved påvirke vores interviewpersoner til at deltage.

Den radikale aktivisme kommer særligt til udtryk igennem citater som: *"[...] det er ikke alle, der er enige i MIBs måde at gøre det på, kanonslag og romerlys efter politiet"* (Bilag 3: 24) og *"Det kan jo godt virke en smule aggressivt, og med det der romerlys og kanonslagene [...] og jeg kan godt forstå, at det får folk til at tænke, at det der, det er ikke andet end ballademagere, der bare har brug for at [...] skabe nogle konflikter"* (Bilag 4: 28, 29). Ud fra dette ses der en relation til forekomsten af voldelige handlinger i forbindelse med MIB-demonstrationerne. Dog er deres svar omhandlende voldelige handlinger ofte forbundet med en form for ansvarsfralæggelse eller afklaring, i form af:

"Der var der jo rigtig mange problemer og mange blev anholdt og folk ikke kunne opføre sig ordentligt [...] jeg så det med mine egne øjne, der kom rigtig mange udefra [...] som ikke har noget med det at gøre [...] som egentlig bare var kommet for at lave ballade" (Bilag 2: 9) og:

"De [medierne] snakker kun om 16 betjente blev ramt med et eller andet. [...] men der er ikke nogen, der snakker om de tyve demonstranter, der fik flækket hovedet. Det er der ikke nogen der snakker om [...] hvor mange journalister fik tæsk. De [politiet] direkte smadrede journalister, brækkede deres fingre. De [politiet] tromlede bare journalisterne." (Bilag 3: 16).

På den måde afvises der ikke at der forekommer vold og voldelige handlinger i forbindelse med demonstrationerne, men i stedet tages der afstand til det. Volden bliver dog stadig sat i relation til MIB-demonstrationerne, og derfor fremstår de voldelige, lige meget hvem der så reelt står bag de voldelige handlinger. Dermed opnår MIB en øget opmærksomhed – ligegyldigt om de selv står bag det eller ej. Indenfor denne form for aktivisme er der typisk tale om et mindretal der igennem særdeles vold får omtale i medierne, hvilket også gør sig gælde her. Miguel udtaler at han *"[...] ved at der er 23.000 følgere på Facebook, der stiger støt [...]"* (Bilag 3: 20) og Simone udtaler at i forbindelse med demonstrationer der har de: *"[...] været helt oppe mod 3500 mennesker"* (Bilag 4: 7). På den måde kan MIB stadig, i forhold til Danmarks ca. 5,8 millioner indbyggere (Danmarks Statistik, 2021) anse MIB for at repræsentere et mindretal af den danske befolkning.

På trods af, at vores respondenter alle er mere eller mindre enige om, at den højlydte form for demonstrationer er den mest effektive måde at skabe opmærksomhed og tilslutning på, påpeger Miguel at der er en anden måde MIB kan tiltrække sig endnu mere opmærksomhed og tilslutning og det kræver følgende:

”[...] er [jeg] af den overbevisning, at man starter på en måde, der er kommet fokus på nu. Nu skulle man måske begynder at justere lidt med lidt mindre militant [...] og lidt mere folkeligt uden at gå hen at blive en klinke-klonke demonstration. Fordi der er bare ikke noget power i. [...] Der sker ikke en skid. Det her virker. Men jeg tror heller ikke på, at man kan samle 50.000 mennesker med besætterhue og romerlys og kanonslag.” (Bilag 3: 15, 16).

Her giver han et indtryk af at en nedtoning af de mere militante aspekter, vil imødekomme demonstrationernes overordnede formål. Set i denne sammenhæng, virker MIGUELS tilgang til at have ligheder med den professionelle aktivist; denne form for aktivisme, sætter pris på en mere intellektuel tilgang, hvor man forsøger at påvirke den politiske scene ved at involvere sig i en organisation, over en længerevarende periode. Denne tilgang passer godt med MIGUELS udtalelser i ovenstående citat – især hans sidste sætning, der implicit forudsætter, at MIB vil forsætte efter pandemien er ovre; nemlig da den professionelle aktivist, arbejder på sin sag ved at inddrage og afspejle sagen, i sin personlige livsstil. Dette medfører at vi roligt kan forudsige, at MIGUEL, ud af alle vores respondenter, er mest tilbøjelig til at forblive politisk aktiv, efter pandemien er ovre og samfundskritikken er dulmet.

5.5.1. Delkonklusion

Vi har konkluderet, at MIB er mere højtlydt og i højere grad har gjort brug af elementer af vold og uroskabende adfærd end andre grupper. Dette har gjort at de har tiltrukket mere omtale, hvilket har haft en indflydelse på vores respondenteres respektive beslutninger om at deltage til MIB-demonstrationer, på grund af opmærksomheden der har været omkring gruppen. Derimod skal det nævnes, at vi kunne konkludere, at MIGUEL som den eneste af vores respondenter – er overvejende positiv, når han forestiller sig MIB's fremtid uden COVID-19 på dagsordenen. Dog skal det understreges, at MIGUEL så en fordel for MIB, hvis de begyndte med at nedtone de militante udtryk til demonstrationerne. FRANK og SIMONE gav os et indtryk af, at MIB og protesten imod regeringen vil dulme i takt med, at restriktionerne ophæves. Under brugen af teorien om sociale bevægelser konkluderede vi, at vores respondenter på ingen måde, udelukkende kunne indskrænkes til en form for aktivisme; tværtimod konkluderede vi, at vores respondenter alle havde forskellige aspekter, der kunne sættes i forbindelse med en form for aktivisme.

6. Diskussion

Dette afsnit har til formål at diskutere projektets resultater, med henblik på at vurdere vores metodologiske og teoretiske fremgangsmåde, samt fordele og ulemper knyttet hertil. Der vurderes yderligere hvordan fremtidige undersøgelser af MIB kan udføres, samt hvad der har dannet grundlaget for vores egen videnskabelse. Afsluttende i afsnittet vurderes diskuteret det hvorvidt projektet indfrier vores ønske om at forstå de interviewede MIB-demonstranter.

Analysen har givet et indblik i vores tre interviewpersoners livsverden, og dermed belyst hvilke hovedårsager, der har ligget til grund for, at de har deltaget i MIB's demonstrationer, samt til hvilken udstrækning de forestiller sig at blive ved med at deltage i disse. På baggrund af det fandt vi gennem meningskondensering frem til fem temaer, som var gennemgående hos interviewpersonerne. Der blev lagt vægt på deres grad af fokus på disse temaer, deres følelsesmæssige engagement i omtalen af dem, samt deres argumentation for deres syn eller påstande, i interviewene. Livsverdensperspektivet har muliggjort, at vi har kunne gå i dybden med at få data frem omkring deres verdensbillede, samt rationaler. Dette har blandt andet givet indsigter i bagvedliggende årsager og forhold, som har været sammenhængende eller kausale med deres valg om deltagelse. Man kunne med fordel have trukket flere interviewpersoner ind over projektet, eksempelvis personer udenfor MIB. Herved ville vi kunne have opnået en viden om andres holdninger til gruppen, samt bevæggrunde for ikke at deltage. Dette kunne have givet indblik i, hvordan MIB's historie, udtryksform og opbygning, som bredt defineret politisk gruppe, kan forstås som uhensigtsmæssig på forskellige parametre. Det ville have givet viden om, hvor det er, at MIB-tilhængere og -modstanderes udtrykte værdier støder sammen. En sådan fremgangsmåde, ville også kunne underbygge påstande om i hvor høj grad medierne spiller en rolle, i at miskreditere MIB og deres bredt definerede kampe. Når vi har valgt dette udgangspunkt, og vælger at lytte til og prøve at forstå mennesker, som vi ikke nødvendigvis deler holdninger med, så er det på den baggrund at vi ønsker at belyse og gøre det muligt at forstå årsager til den systemkritik, som ses i øjeblikket. De tager afstand til medierne, og den måde som medierne fremstiller dem på, og ønsker dermed retfærdighed i hvordan de bliver fremstillet, i forhold til andre. Så vi ønsker at fylde et hul i den viden der er tilgængelig omkring MIB, og dermed bidrage til videnskaben, ved netop at skabe forståelse for disse mennesker, og fænomenet MIB, frem for at belyse det igennem negative forudindtagede holdninger, eller vægtning, som det allerede er blevet gjort i medierne. Anerkendelsesteorien har været produktiv ved, at den har skabt et ståsted som kritik kan skabes ud fra. Fokusset på krænkelsererfaringer har givet en vinkel af, at der kan være forhold i vores samfund, som vi

bør beskue og forsøge at ændre, såsom mediernes måde at fungere, samt at der af nogle opleves en stor distance mellem beslutningstagere og dem, som politiske individer med rettigheder, som lige nu kun fungerer som idealiserede forestillinger. At opnå indflydelse 1:1 i nutidens demokratiform er naturligvis en utopi. Rapporten oplyser derfor blot om muligheder for forbedringer. Brugen af risikosamfundsteorien har været produktiv ved at den har kunne give svar på, hvorfor interviewpersonerne ofte ræsonnerer som de gør. Denne belyser dog også samfundsproblemer skabt af moderniseringen, og fungerer dermed også som en form for nutidskritik, hvor befolkningens perspektiver fordelagtigt i højere grad kunne gøres til genstand for interesse, og videnskabelige logikker være mindre styrende. Den retfærdiggør dermed til en vis grad interviewpersonernes bekymringer. Dog er det problematisk for rapporten, men også et problem for vores samtid, at vi ikke har haft mulighed for at faktatjekke mange af interviewpersonernes påstande. Bedre viden omkring nogle af disse ville kunne have peget på andre samfundsmæssige problemer og problemer omkring interviewpersonernes livsformer. Dette må da være en opgave for andre; at dykke ned i betydningen af og konsekvenserne af for eksempel alternative informationskilder og misinformation. Vi anser vores resultater for værende valide, dog ser vi omkring visse forhold, i retrospektivt syn, at vores interviews burde have spurgt yderligere ind til visse forhold, for at klarlægge modstridende holdninger. Her er det især det, at Frank ytrer mistillid til politikere, men anser dem som handlende ud fra bedste mening der tænkes på. Han mener ikke at de har haft nok information til at kunne træffe bedre beslutninger, men demonstrerer selv for genåbning. Her ville det have været hensigtsmæssigt at få uddybet hans bevæggrund for hans rationale, da man ellers må spørge sig selv, om han mener at have bedre informationer på hånden end politikerne, hvilket han dog heller ikke giver udtryk for.

Har vi et videnskabeligt ansvar, for at vise samfundet fra flere sider? Har videnskaben og medierne generelt et ansvar overfor at beskrive mere og finde årsager, end blot at belyse? Hvad er det der foregår i samfundet? Vi læser rigtig meget, men vi forstår ikke hvad der ligger bag. Der er altid en årsag der ligger bag, man skal ikke bare se hvad der kommer til udtryk, men vi skal forstå hvad der ligger bag handlingerne. Ligesom at vores respondenter føler et ansvar for at videreføre deres forståelse, så må det være videnskabens og mediernes ansvar at belyse deres verdensbillede, for at skabe en balance mellem samfund og videnskab. At feje mennesker af vejen ved at henvise til negative projekteringer eller henvise til at disse blot er konspiratoriske, er hverken videnskabeligt eller etisk forsvarligt. Kommer man videre med videnskab og videnskabelse, hvis man altid ser det fra én side? Eller kan det være gavnligt at udfordre den

videnskab og videnskabelse vi er vant til, og se tingene fra andre perspektiver? Kan det være gavnligt at tage den måde vi skaber viden og muligvis også den måde vi distribuerer viden på, op til overvejelse? Bør vi i højere grad gå væk fra en clickbaitkultur, med overfladiske beskrivelser, og fokusere mere på at forstå hinanden, og forstå det samfund vi lever i? Ikke bare skære alle over en kam, og sige at MIB er bøller der begår vold og hærværk, men i stedet prøve at lytte og se hvad der ligger bag de frustrationer som de udtrykker.

Har vi fået indfriet vores ønsker i forhold til hvad vi ville med projektet? Vi startede ud med at ville undersøge konspirationsteoriens muligheder for vækst i Danmark, men i processen, faldt interessen i højere grad på MIB, og individernes årsager til tilslutningen. Om man vælger at læse denne undersøgelse med et syn på interviewpersonerne som værende konspiratoriske, er ikke noget vi kan fratage læseren, men vi kan forsøge at skabe en undersøgelse hvor vores fordomme træder i baggrunden, og interviewpersonernes holdninger står så klare som muligt. Under alle omstændigheder er disse individer mennesker og vi har alle forskellige ræsonnementer, der ligger bag vores handlinger. I forbindelse med vores interviews, stillede en af interviewpersonerne spørgsmål til vores hensigter og i hvilken grad vi var pålagt "restriktioner" for vores arbejde og hvor meget vi selv var herre over. Dette virkede overraskende for ham, at vi ikke var underlagt en form for censur, når vi nu havde valgt at undersøge MIB, hvilket tydeliggør det ønske de her mennesker har, for at blive forstået, lyttet til, og taget seriøst af andre mennesker, for hvem de er og hvad de står for, på baggrund af deres forståelse af verden. Vi ønsker ikke at tage stilling til hvad de siger eller sige om noget er rigtigt eller forket. Men vi ønsker muligheden for at udvide vores og andres videnshorisont, så vi i højere grad kan lære at forstå hinanden og forstå de facetter der er af mennesker; at vi ikke er endimensionelle, at der er mere bag facaderne, end der er mulighed for at vise i et samfund hvor alt skal gå så hurtigt og vi får vores nyheder fra clickbait overskrifter og pop-op beskeder på telefonen.

7. Konklusion

I dette afsnit vil vi besvare projektets problemformulering: *Hvad er drivkraften og rationalerne bag nogle menneskers tilslutning til MIB?*

Konkluderende er der en gennemgående mistillid til politikerne, som interviewpersonerne udtrykker igennem den platform som MIB udgør. Denne mistillid ligger for Miguel og Simone i, at de ikke har en tiltro til at politikerne vil det bedste for befolkningen, mens Frank ikke deler denne position, da han blot anser politikerne, som nogle der skal løse en opgave, men besidder den forkerte information, til at gøre dette. Interviewpersonerne er enige om, at medierne portrætterer MIB-demonstrationerne på en uhensigtsmæssig måde. Enten underspiller de antallet af fremmødte demonstranter, ellers skildrer de MIB på negativ vis, ved kontinuerligt at sætte fokus på den ballade og de anholdelser der forekommer til demonstrationerne. Miguel og Simone anser dette som et symptom på, at medierne er påvirket og indskrænkede i deres muligheder for kritik, af staten. For Frank påvirker det hans lyst til at deltage i demonstrationerne negativt, at der bringes dårlig omtale. De ser dog alle en sammenhæng mellem antallet af demonstranter og mængden af indflydelse på regeringen politik, og betragter deltagelsen i demonstrationerne som et fundamentalt element, hvis de skal skabe forandring og blive hørt. Hermed har MIB's evne til at påberåbe sig opmærksomhed gennem vold og uroskabende adfærd, også påvirket interviewpersonerne til at deltage, da dette har dannet grundlag for MIB's størrelse og grad af omtale i medier. Vi konkluderer endvidere, at hovedårsagen til, at interviewpersonerne medvirker i MIB-demonstrationerne er at etablere et modspil til COVID-19 restriktionerne. Denne utilfredshed med restriktionerne er således det, der var med til skabe grundlaget for MIB. Følelsen af at få frataget sin frihed, igennem restriktionerne, har resulteret i ydet modstand. Disse tvetydige og mangfoldige forklaringer på alvoren af COVID-19, har bidraget til, og styrket skepsissen som vores interviewpersoner udtrykker. Konkluderende, igennem teorien om risikosamfundet, føler vores interviewpersoner at der forekommer et problem i det danske samfund, fordi de mener at der ikke er alsidighed nok i den videnskab, der agerer grundlag, for at definere risici. Sidst har Epidemilovens indførelse ført til, at interviewpersonerne har følt sig ringeagtet i Honneths retslige sfære, da de grundet denne ikke har kunne genkende sig selv som ligestillede retssubjekter. Denne følelse af fratagelse af friheder bliver anset som et indhug i individets autonomi. Vi konkluderer endvidere at subjekterne er påvirket af den anderledes håndtering af COVID-19, som har foregået i Sverige. Dermed føler respondenterne sig ringeagtet i den solidariske sfære da de føler, at de også er berettiget til det samme fåtal af restriktioner som Sverige har haft, og som

dermed ikke påvirker deres sociale liv, i samme grad. På trods af denne ringeagtelse søger respondenterne en erstatning for dette, igennem en anerkendelse i den solidariske sfære igennem MIB. Dermed har dette projekt konkluderet, at der er variation blandt vores interviewpersoners årsager for tilslutning til MIB. Flere årsager går igen mellem de adspurgte, men der er også tegn på forskelle både i graden af tilslutning og tanker vedrørende fremtidig deltagelse. De udtrykker i forskellig grad mistillid og utilfredshed ved den gældende situation, og håndteringen deraf, og retter derfor kritik imod systemet igennem deres tilslutning til den systemkritiske bevægelse: Men In Black.

8. Litteraturliste

Andersen, L., Drivsholm, L. & Gjerding, S., (2020) *Mens Danmark lukker ned, fortsætter hverdagen i Sverige: Hvorfor reagerer de to lande så forskelligt?*, Information, [Link](#) [11/05/2021]

ATU Midt (n/d) [Link](#) [20/05/2021]

Beck, U. (1997) [1986] *Risikosamfundet -på vej mod en ny modernitet*, Hans Reitzels Forlag

Brandt, K., B., V. (2021) *Politi anholder otte til demonstration mod coronarestriktioner*, [Link](#) [18/05/2021]

Danmarks Statistik (2021) *Folketal*, [Link](#) [12/05/2021]

Folketinget (2020) *L 157 Forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og udlændingeloven*, [Link](#) [22/05/2021]

Gadamer, H-G. (2004) [1986] *SANDHED OG METODE – Grundtræk af en filosofisk hermeneutik*, System Academic

Given, L. M. (2012) [2008]: *Convenience Sample*, i *The Sage Encyclopedia of Qualitative Research Methods*, Sage Publications

Hansen, V., M. (2019) *Unge i Danmark demonstrerer for klimaet*, [Link](#) [18/05/2021]

Harrebye, S. (2011) *Global Civil Society and International Summits: New Labels for Different Types of Activism at the COP15*, *Journal of Civil Society*, 7:4, 407-426

Harrebye, S. (2019) *Udviklingen af nye globale sociale bevægelser*, I Greve, B. (red.) *Socialvidenskab*, 1. udgave. Frederiksberg: Nyt fra Samfundsvidenskaberne

Heimer, A. & Davidson, T. (2019) *The Gale encyclopedia of environmental health*, Gale, Cengage Company, 401-404

Honneth, A. (2006) *Kamp om anerkendelse*, Hans Reitzels Forlag

Illustreret Videnskab (2018) *Svindel gav vacciner et blakket ry*, [Link](#) [18/05/2021]

Juul, S. (2012a) *Fænomenologi*, I: Juul, S. & Pedersen, K., B. (red.): *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori*, København: Hans Reitzels Forlag

Juul, S. (2012b) *Hermeneutik*, I: Juul, S. & Pedersen, K., B. (red.): *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori*, København: Hans Reitzels Forlag

- Jørgensen, E. (2021) *Tidligere soldat og politimand: - MIB er frihedskæmpere*, [Link](#) [18/05/2021]
- Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015) Interviewanalyser med fokus på mening, i: *Interview*, Sage Publications
- Mamma In Black - DK (NY) (2021) Facebookside, [Link](#) [18/05/2021]
- Men In Black, Denmark (2021) Facebookside, [Link](#) [25/05/2021]
- Nordjyllands Politi (2021) *Demonstration i Ålborg er slut*, [Link](#) [18/05/2021]
- Olsen, T., L. (2021) *Stifter af 'MIB' står frem: 'Der foregår en heksejagt på os lige nu'*, [Link](#) [18/05/2021]
- Ottosen, J. (2021) *TIDSLINJE OVER CORONAKRISEN: HVAD SKETE DER OG HVORNÅR?*, Tænk tanken Europa, [Link](#) [18/05/2021]
- Politirapporten.nu (2021) *To års fængsel: "Er I klar til at gå rundt og smadre byen på en ikke-voldelig måde"* | *Kriminalmagasinet Politirapporten.nu*, [Link](#) [22/05/2021]
- Regeringen.dk (2020) *Pressemøde 11. marts i Spejlsalen*, [Link](#) [11/05/2021]
- Salkind, N. J. (2012) [2010]: *Convenience Sampling*, Encyclopedia of Research Design, Sage Publications
- Statsministeriet (2021) *Rammeaftale om plan for genåbning af Danmark*, [Link](#) [18/05/2021]
- Sundhedspolitisk Tidsskrift (2021) *Lynoverblik: Dagens tal og vigtigste nyheder om coronavirus - Nyt kontakttal: Epidemien stadig i let vækst i Danmark*, [Link](#) [18/05/2021]
- Theilgaard, C. (2021) *Justitsminister klar med ny "tryghedslov": Kan føre til forbud mod demonstrationer*, [Link](#) [22/05/2021]
- Thomas, G. (2010) *Doing Case Study: Abduction Not Induction, Phronesis Not Theory*, *Qualitative Inquiry*, 16(7), pp. 575–582
- Thomassen, B. & Harrebye, S., F. (2015) *Radikale Brud, Aktivisme og Forandring - Indføring i en Brydningstid*, *Dansk Sociologi*, Vol. 26 (4), p. 8-27
- Thualagant, N. (2017), *Kontekstualiserede casestudier*, i Kristensen, C., J. & Hussain, M., A. (red), *Metoder i samfundsvidenskaberne*. Samfundslitteratur, Frederiksberg

Wang, L., F. (2018) *Hvad ved vi egentlig om den omstridte HPV-vaccine?*, [Link](#) [18/05/2021]

Women In White – WIW (2021) Facebookside, [Link](#) [18/05/2021]